

APRIL, 1938

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,**
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravištvu
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik U
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Aprilska šte. 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin OFM.

HITRO mineva čas, že je pred nami mesec april. Mati Cerkev hoče, da bi se ta mesec spominjali skrivnosti našega odrešenja. Sicer pade veliki teden večkrat že v mesec marec, vendar ne tako pogosto. Zato je Cerkev odločila, da je mesec april tej skrivnosti posvečen. Skrivnost odrešenja nam postavlja pred dušno oko zlasti troje: trpljenje, smrt in vstajenje Gospodovo. Cerkev iskreno želi, da bi naša srca vzkipela v novi hvaležnosti do Odrešenika, ko premišljujemo njegova velika dela za nas.

Pomislimo nekoliko, kako se je naše odrešenje dovršilo. Ko je veliki zbor sodnikov v Jeruzlemu sklenil, da mora Jezus umreti, se je Gospod za nekaj časa umaknil iz glavnega mesta in ni javno nastopal med Judi. Farizeji so pa iskali priložnosti, da bi ga ujeli. Silno jih je pa Gospod iznenadil, ko je na cvetno nedeljo prišel v Jeruzalem v slavnostnem sprevodu, obdan od velike množice, ki mu je pela Hosana. To je farizeje in velike duhovnike silno razkačilo. Takoj so začeli ljudstvo hujskati zoper Jezusa. Sovraštvo do njega jih je gnalo naprej in naprej.

Jezus je kajpada vedel, da je prišel čas za njegovo darovanje Očetu. Njegova ura je bila pred vrati. Toda preden se je daroval za odrešenje sveta, je hotel dati svoje Telo in svojo Kri v hrano našim dušam. Obhajal je z učenci zadnjo večerjo. Ustanovil je zakrament Evharistije, da prebiva med nami. To je njemu v neizmerno veselje, mora pa biti tudi nam.

Po oni znameniti večerji je dal svojim apostolom tisti tako ginljivi poslednji govor. Znano nam je, kakšne strašne muke je prestal takoj na to, ko je molil k nebešemu Očetu na Oljski gori. Potem ga je izdal Judež Iškarjot, ki mu je bil hudobni duh obvladal srce. Odpeljali so ga v smrt kot nedolžno jagnje. "Darovan je bil, ker je sam hotel, in ni odprl svojih ust."

Vse predobro vemo, kaj je Jezus pretrpel na križevem potu in še na križu. Na Kalvariji je odpustil sovražnikom vse. Obljubil je raj skesanemu razbojniku. Marija je pod križem postala naša Mati in mi njeni otroci. Ko pa je bilo naše odrešenje dovršeno, je izročil dušo nebekemu Očetu. Kmalu nato je zadnjikrat počival v naročju Matere. Končno so ga položili v grob. Ni bil ta grob zanj pripravljen, bil je grob, ki je bil za nekega neznanca izkopen . . .

Od takrat naprej Gospoda ne polagajo več v tuj grob, svoj lastni grob ima, v naših srcih hoče biti pokopan!

Čas žalosti po smrti in pokopu našega Odrešenika ni trajal dolgo. Saj je Gospod kmalu častitljivo iz groba vstal. Njegova zmaga nad smrtjo je bila popolna. V njej so se radovali vsi, ki so Jezusa ljubili. Še danes je vstajenje Kristusovo naše največje veselje in upanje. Nekoč bomo tudi mi imeli svoj delež pri slavi Njegovega vstajenja. Če bi ne bil vstal od mrtvih, bi bila naša vera prazna in še bolj prazno naše upanje. Vstajenje je nepobiten dokaz Jezusovega božanstva.

SPRAVA Z BOGOM – BREZ DUHOVNIKA

P. Hugo.

TA naslov utegne mnoge osupniti in izzvati različne opazke. Kaka bogaboječa duša v dobrem pomenu besede bo morda rekla: To pa malo po krivi veri diši! Kaka "bogaboječa" duša v zbadljivem pomenu besede bo pa dejala: To pa to! Naravnost z Bogom, brez duhovnika in preko njega, se pa tudi jaz ne branim sprave.

Le malo potrpljenja in oboji si bodo na jasnem, kako je treba to razumeti. Stvar je življenjske važnosti in jasnost glede nje prav potrebna. Velikonočni čas pa je najbolj pripraven za to pojasnjenje.

So med nami še taki starejšega rodu, ki zvesto čuvajo biser vere, ki so jo prinesli s seboj iz domovine, čeprav jih je v tej deželi usoda zanesla v kraje, kjer na daleč okrog ni ne slovenske župnije ne slovenskega duhovnika. Obojega zelo pogrešajo. Vendar ne toliko narodne cerkve kot narodnega duhovnika. Za sv. mašo, krst, poroko svojih otrok in za pogreb svojih dragih imajo priliko. Domačo besedo božjo jim vsaj nekoliko nadomešča nabožen tisk. Najbolj pa pogrešajo domačega duhovnika, da bi se mogli vsaj za veliko noč z Bogom spraviti, kot so bili vajeni doma. Zato jim velikonočna Aleluja ni tako radostna kot jim je bila v domovini. Verna srca jim pravijo, da popolno velikonočno veselje obstoji iz najmanj dveh Aleluj: v srcu in v cerkvi. Naše starokrajsko velikonočno veselje pa še iz tretje: v probujeni naravi.

Tem bi rad pomagal vsaj do bistvenega velikonočnega veselja, obstoječega iz Aleluje v srcu in v cerkvi. Njim na prvem mestu velja: Sprava z Bogom in ž njo Aleluja v srcu — je mogoča brez duhovnika. Če svo-

jih srčnih ran, tudi smrtnih, ne morejo razkriti spovedniku, ki bi jih razumel, naj jih razkrijejo naravnost Bogu, ki razume vse jezike. Pa ne iz kakega sebičnega kesanja in zgolj iz strahu pred peklom, ampak zato, ker so svojega neskončno svetega in dobrega Boga razžalili in zgubili njegovo prijateljstvo. V tem slučaju jim bo Bog pri priliki vse odpustil in jih zopet pritisnil na svoje Srce kot oče zgubljenega sina. Samo rekel jim bo: Ob priliki se izkažite duhovniku, ki vas bo razumel, in mu vse to povejte, česar ste se zdaj meni obtožili, da vas odveže v imenu Cerkve, kateri sem dal to oblast.

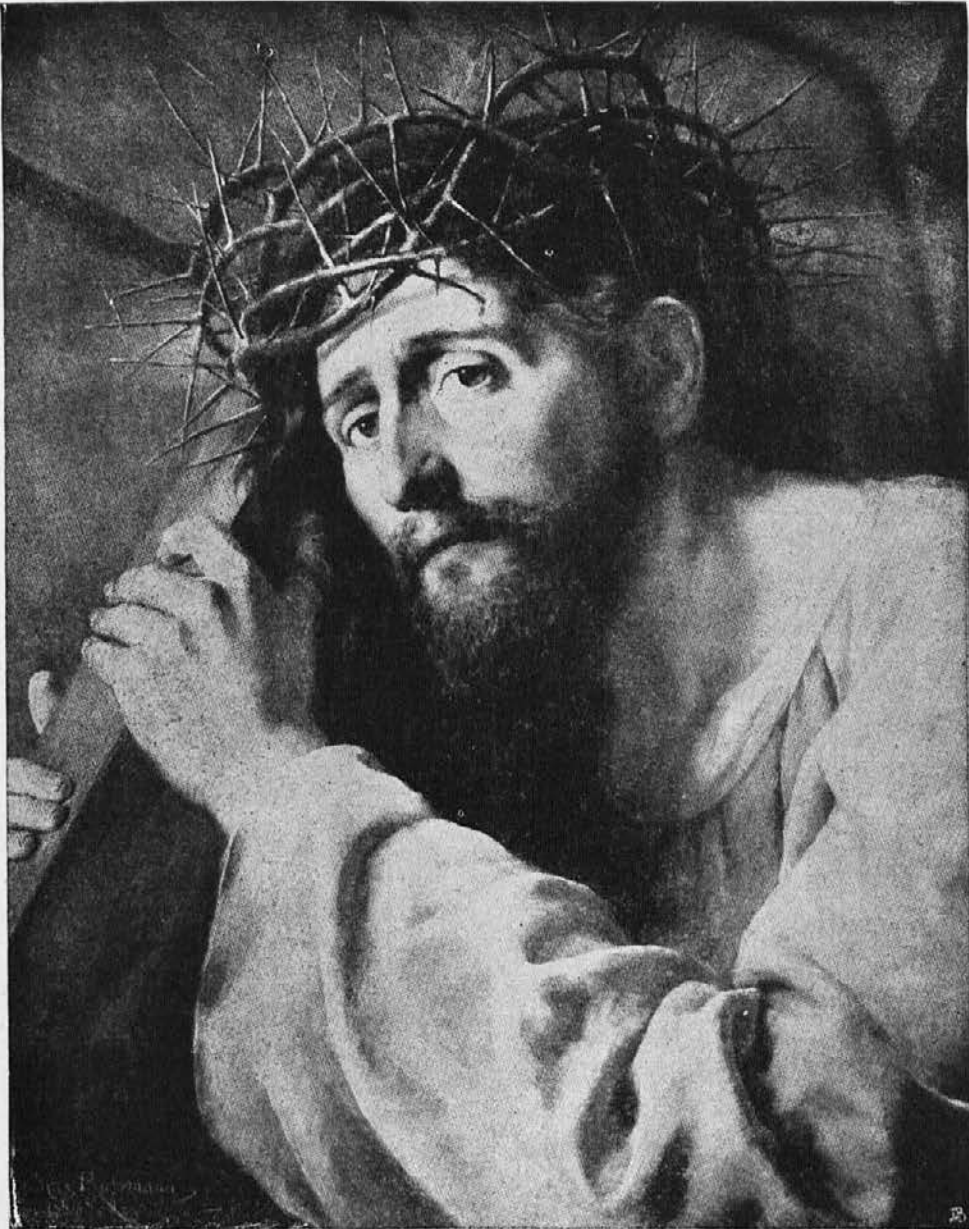
To je takozvano popolno kesanje. Da ima popolno kesanje to moč in sicer takoj ko se obudi, še preden se je kdo spovedal in odvezo dobil, to ni nikaka kriva vera in nikak nov nauk. Kriva vera bi bila, ko bi kdo to tajil, ker je jasen nauk sv. tridentinskega cerkvenega zbora. Če se nekaterim zdi nov, je vzrok ta, ker se jim ni zadosti oznanjal. Cerkev danes nima nikakega "skrivnega nauka", kot v svojih prvih stoletjih, ko je morala svoje najsvetejše čuvati pred oskrunjenjem od strani poganov. O vsem, kar ona veruje, velja: Oznanjajte raz strehe! To se pravi: javno, glasno in vsem.

Če kdo misli, da sem jaz v zmoti, ko to na veliki zvon časopisa obešam, pa poslušajte drugega, ki bolje ve, kaj je prav in kaj ni, in z večjo avtoriteto lahko govori. Morda ste prezrli ali sploh ni prišlo do vas, kaj vam je ljubljanski škof Dr. Rožman pred petimi leti v "Izseljeniškem vestniku" pisal. Naj dobesedno navedem:

"K spovedi ne morete, ker ni spovednika, vsaj takega ne, ki bi razumel naš jezik. Ali morate potem v smrtnem grehu živeti? O, nikakor ne. Jezus je tudi Vam pripravil sredstvo, da brez dejanske spovedi očistite svoje duše. Kesati se morate svojih grehov in sicer s popolnim kesanjem, to je iz ljubezni do Boga, do Križanega Jezusa, in pa na-

men imeti, da se boste grehov, ki jih obžalujete, tudi resnično spovedali, kadar boste priložnost imeli za sv. spoved. S takim kesanjem si morete vedno in povsod očistiti

dušo. Ni vam treba v grehah živeti, četudi spovednika nimate na razpolago. Pomislite, kako je naš Odrešenik dober, da nam je dal v kesanju že odpuščanje grehov. Uporab-

ljajte torej kesanje pridno v svoje zveličanje!”

Pa bote morda dejali: Kako radi bi se poslužili tega sredstva, a se nam zdi, da je popolno kesanje tako težko obuditi, kot po-

polni odpustek dobiti. Kdo vam je pa zopet s tem strašilom zastavil pot v Očetovo hišo, po kateri se vam tako toži? Ko bi bilo obujenje popolnega kesanja res taka duhovna umetnost, ki bi jo le redki razumeli, po-

tem bi morali reči, da je bil Kristus kljub svojemu veličastnemu vstajenju poražen, če že ne osebno, pa vsaj kot rešenik človeškega rodu iz sužnosti satanove.

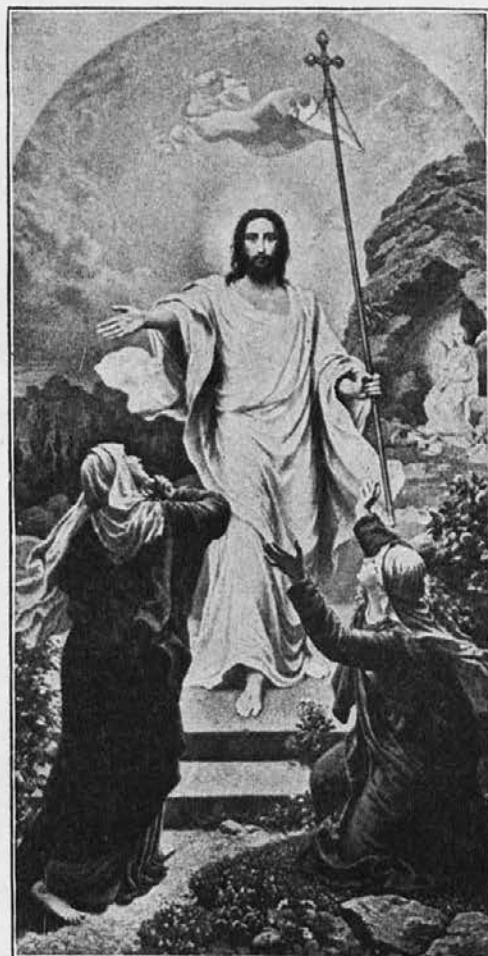
Pomislite vendar, da pred Kristusom nihče, po Kristusu do danes pa ogromna večina grešnega človeštva ni imela drugega sredstva sprave z Bogom na razpolago ko popolno kesan. Ko bi bilo tedaj res, da je popolno kesanje le redkim dana milost, bi morali dosledno reči, da je šla večina ljudi v večno pogubo. Tako misliti pa nikakor ni prav.

Še bi mi utegnil kdo ugovarjati, češ da je popolno kesanje ključ sprave z Bogom samo za pogane in one, ki nimajo zakramenta sv. pokore. Za nas katoličane, ki imamo zakramen sv. pokore, pa popolno kesanje ne velja. Prav taka zmeta! Kristus je tudi nam popolno kesanje kot izredno sredstvo nedotaknjeno pustil, zraven pa v svoji dobroti dodal še redno, lažje sredstvo: zakrament sv. pokore. Da, katoličanu, temu blagodarjenemu otroku božjemu, je še mnogo lažje obuditi popolno kesanje kot kakemu poganu, ker ima boljše spoznanje Boga.

Ne, ne, popolno kesanje ni srečka, le od redkih zadeta. Je dobitek dosegljiv vsakemu, ki je dobre, blage volje. Seve, za kake suženjske duše, ki svoje grehe obžalujejo le iz strahu pred kaznijo, to sredstvo ni. Toda prepričan sem, da je med grešnim človeštvom, zlasti med grešnimi kristjani, še bolj pa katoličani, dosti takih, ki s pomočjo milosti svoje grehe zato obžalujejo, ker so Boga, neskončno svetost in najboljšega Očeta, razžalili. To je popolno kesanje.

Tedaj vi, ki ste dobre, blage volje in plemenitih src, a nimate na razpolago rednega sredstva za spravo z Bogom, le zaupno se poslužujte izrednega, popolnega kesanja. Zlasti veliki petek v duhu poromajte na Kalvarijo. Zaglobite se tam v Križanega, to krvavo ogledalo hudobije greha. Bote

videli, kar samo se vam bo iz plemenitega srca utrgala vroča prošnja, prežeta s kesanjem in ljubeznijo: Križani Jezus, bodi milostljiv meni ubogemu grešniku! In komaj bo ta prošnja izzvenela, že bo skrivnostno zadonelo v očiščeno srce: Zaupaj sin, hči, odpuščeni so ti tvoji grehi! Velikonočnega Jagnjeta sicer ne bote smeji prejeti, ker se za to zahteva sv. spoved. Nihče pa vam ne brani duhovnega sv. obhajila. Tako se bota Aleluja v srcu in Aleluja v cerkvi zliil v en sam radosten velikonočni akord.

Vstal je!

ZELO SE MI JE DOPADLO

Mary Lovše, Johnstown.

H OČEM malo napisati o neki pobožnosti, ki mi je šla globoko do srca. Ko hodi človek po svetu, marsikaj vidi, slabega seveda, pa tudi mnogo dobrega. Tako se je meni zgodilo, da sem videla tisto pobožnost, in želim nekaj napisati od nje.

Dostikrat se prigodi revnemu človeku, da mora že zgodaj v službo proč od staršev. Tako je bilo tudi z menoj. Šla sem služiti k družini, ki je bila prestavljena iz naše vasi na Štajersko, nekam blizu Konjic. Tam smo hodili k službi božji k Sveti Kunigundi na Pohorju. Pri tisti fari so imeli bratovščino sv. Rešnjega Telesa, rožnovensko bratovščino in Marijino družbo. Tega je sedaj že kakih trideset let.

Najbolj se mi je pa dopadlo, da je vsa cerkev med sveto mašo pri glavnih delih skupno glasno molila. To se mi še danes zdi zelo pomenljivo za prisotnost pri sveti maši. Jaz sama zase še vedno molim tiste molitve, ki sem se jih takrat naučila. Prišla mi je pa misel, da bi napisala za list, in naj bo torej napisano.

OB ZAČETKU maše so molili: Tebi, Oče nebeški, hočemo služiti nekrvavo daritev svete maše; k Tvoji največji časti, časti Tvojih svetnikov, našim dušam v zveličanje in za vse verne kristjane žive in mrtve.

PRI EVANGELIJU: V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Vstanemo k svetemu evangeliju in vse trdno verujemo, kar je Bog razodel, kar je Kristus učil, kar so apostoli oznanjevali in kar nam rimsko katoliška Cerkev zapoveduje verovati. Da nam, o Bog, po tej sveti veri živeti in umreti. Amen.

PRI DAROVANJU: Tebi, nebeški Oče, darujemo po namenu mašnikovem darove

kruha in vina, ki se bodo spremenili v Telo in Kri Jezusa Kristusa, Tvojega ljubega Sina. Vse, kar imamo, naj tebi posvečeno bo, duša in telo. Amen.

PRI POVZDIGOVANJU: Pozdravljamo te, resnično Telo Jezusa Kristusa, ki si bilo za nas darovano na križu. Najponižnejše te molimo. Jezus, tebi živimo, Jezus, tebi umrjemo, Jezus, tvoji smo živi in mrtvi. Amen.

Pozdravljamo te, dragocena Kri Jezusa Kristusa, ki si bila za nas prelita na križu. Najponižnejše te molimo. Jezus, bodi nam milostljiv, Jezus, usmili se nas in odpusti nam naše grehe. Večni Oče, darujemo ti predrago Kri Jezusa Kristusa v zadoščenje za svoje grehe in za potrebe katoliške cerkve.

PRI ZAVŽIVANJU: Verujemo, o Jezus, da si v zakramentu sv. Rešnjega Telesa resnično pričujoč. Ljubimo te in te želimo v svoje srce sprejeti. Ker, o Gospod, nismo vredni, da greš pod našo streho, reci le z besedo in ozdravljene bodo naše duše. Ker smo tebe, o Jezus, tako potrebni, pridi v naše srce in vselej pri nas ostani. Amen.

Tako so torej v tisti župniji molili glasno med sveto mašo pri glavnih delih, vmes pa tiho vsak zase rožni venec ali pa molitve in mašne knjige. To je bilo resnično vse hvale vredno, zakaj kdor ne pazi vsaj na glavne dele svete maše in pride celo brez molitvenika v cerkev, je samo s telesom pričujoč pri sveti maši, njegov duh pa tava Bog ve kje. Taka skupna in glasna molitev pa

drži človekovo pozornost pri tem, kar se go-
di na oltarju.

K temu naj dodam še nekaj misli, ki so
kakor velika molitev za postni čas. Tudi to
je iz mojih mladih let.

“Najprej božje kraljestvo in njegovo
pravico iskati. Samega sebe pridno zata-
jevati. Svoj križ za Gospodom nositi. Za
Kristusom zvesto hoditi. Krotek in ponižen
biti. Sovražnike ljubiti in za tiste moliti, ki
nas žalijo in preganjajo.”

Vse to sem torej napisala v upanju, da
bo še komu drugemu koristilo v duhovno do-
bro, kakor je meni že večkrat.

DUHOVNIŠKA SOBOTA

Agnes Pirc, Cleveland.

ANGLEŠKIH nabožnih listih več-
krat berem, kako poudarjajo pomen
tako imenovane “duhovniške sobo-
te”. Res, zelo koristno bi bilo, če bi mnogi
katoličani molili ob sobotah za dobre du-
hovnike in posebno za dober duhovniški na-
raščaj. Zlasti naj bi bile prve sobote v me-
secu v ta namen posvečene. Verniki naj bi
takrat darovali sveto mašo, sveto obhajilo in
tudi vsa svoja dela tistega dne za duhov-
nike. Vse to po Marijinih rokah presvete-
mu Jezusovemu Srcu.

Duhovnikova pot je težka in ni lahko na-
vadnemu človeku hoditi po njej. Zato potre-
buje posebnih milosti, ki naj bi mu jih tudi
vsi drugi verniki pomagali izprositi od Bo-
ga. Večinoma le premalo mislimo na to, ko-
liko dobrega nam je mogoče storiti, če le ho-
čemo. Dostikrat nam še na misel ne pride,
da smo vsi verniki poklicani z duhovniki so-
delovati za zveličanje duš. In vendar je
to tako jasno kot beli dan.

Rada bi kaj več brala o tem tudi v na-
šem slovenskem jeziku. Pišite kaj in povej-

te po naše, kako bi se najbolje opravljala ta
pobožnost. Prepričana sem, da bi poleg
mene še drugi radi kaj storili glede tega in
pomagali klicati milost božjo na naše du-
hovnike. Saj z veseljem opazujem v listu
Ave Maria, da se oglašajo dobre žene od
vseh strani in res veliko izpodbudnega na-
pišejo za svoje tovarišice vsepovsod.

Kar ponosna sem bila na spise od naših
žen, kot so na primer članki pod naslovom:
Ali niste žejne, Kruh močnih in pa Studenec
žive vode. Jaz bi še pristavila: Ljubezen
ljubezni. Res, kako bi se mi katoličani mo-
rali srečne šteti, da prebiva Zveličar med na-
mi in je dušna hrana vsakemu izmed nas. To
je resnično pravi “jarem ljubezni”.

Ako bi se ljudje prav zavedali te dobro-
te, o, ne bi bile naše cerkve samo ob nedeljah
polne. Veliko je sicer vere med našimi
ljudmi, ali ni dosti živa ta vera, ni dosti glo-
boka. Na vse strani jamramo, kako so sla-
bi časi, brezposelnost in cela vrsta vseh mo-
gočih drugih težav. K izviru vsega dobre-
ga pa mnogi teh jamrovcev ne prihajajo.
Oh, ko bi res vse krščansko ljudstvo tako ži-
velo kot nas Kristus uči, kako lepo bi bilo
življenje na svetu in ne bi slišali toliko gro-
znega kot moramo sedaj. Ne bi bilo zati-
ranja delavskega stanu, ne umorov in ropov,
ne toliko strašnih vojsk in njihovih hudih
posledic.

Končno naj vzkliknem iz vsega srca: Ži-
vela naša draga Ave Maria, živela vse ure,
vse dni!

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE

in obilo blagoslova od vstalega Zveličarja
voščimo

vsem dobrotnikom, prijateljem in naroč-
nikom, zlasti pa vsem zastopnikom in za-
stopnicam našega lista Ave Maria.

Oo. frančiškani v Lemontu.

MOLITVENA URA ZA MAŠNIKE

Fra. Martin OFM.

V DECEMBERSKI številki 1935 je Ave Maria objavila zelo koristen članek pod naslovom "Duhovniška sobota". Kdor ima tisto številko, naj gotovo ta članek še enkrat prebere. Na tem mestu pa želim povedati nekoliko o pobožni zvezi, ki se imenuje "Molitvena ura za mašnike".

To Zvezo je sv. oče Pij XI. 12. julija 1937 povzdignil v glavno družbo, zato je primerno, da nekaj povemo o njenem začetku in pomenu. Zraven pa tudi objavljamo njena pravila in odpustke.

Ta pobožna zveza se je začela leta 1926 v tretjeredniški skupščini frančiškanskega samostana v mestu Gandava v Belgiji. Voditelj je priporočal tretjerednikom molitev v ta namen, da bi Bog naklonil duhovnikom, posebno misijonarjem, moč svetega in uspeha polnega življenja. To priporočilo je prišlo na uho ondotnemu škofu, ki je takoj privolil, da se v ta namen osnuje posebna pobožna zveza. Danes so take zveze že skoraj po vsem svetu.

Leta 1936 so slovesno praznovali desetletnico te zveze in so se nanjo pripravljali s tridnevnimi duhovnimi vajami. Takrat so imeli že čez 20.000 članov in razni škofje so jo navdušeno priporočali. Od takrat do danes je pa seveda še mnogo narasla.

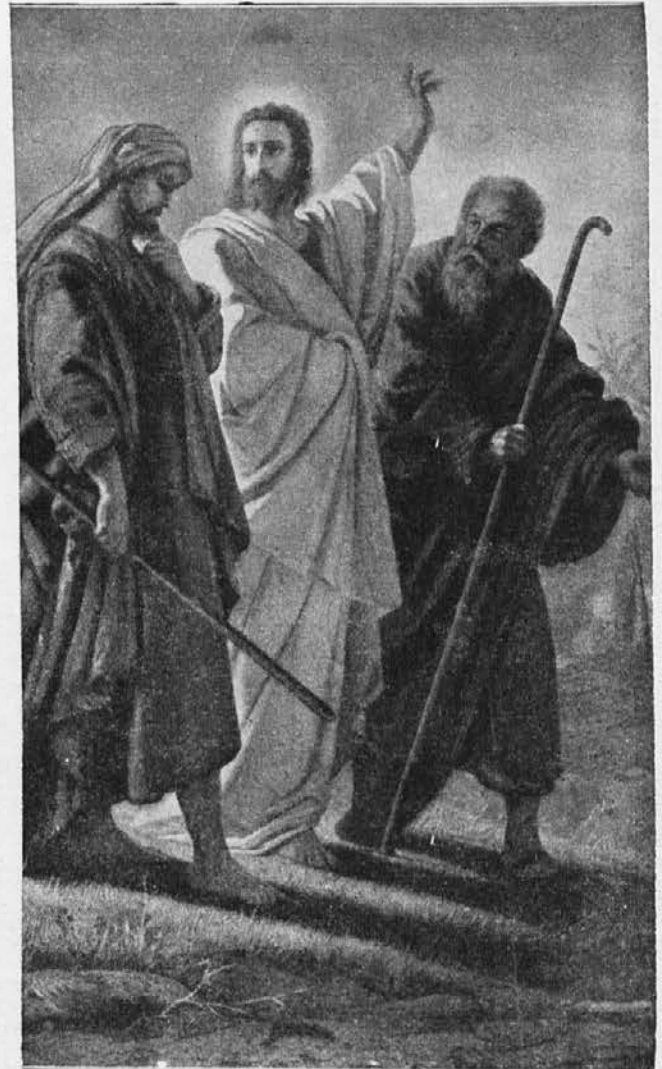
PRAVILA: I. Namen: — Pobožna zveza molitvene ure za mašnike pod varstvom Preblažene ima namen, da z molitvami, žrtvami, pokorili in deli krščanske ljubezni prosi Boga obilnih milosti za mašnike in misijonarje, ki naj bi jim bile v pomoč pri vršitvi njihove svete in zveličavne službe, ter da bi se vzbudili novi duhovniški poklici.

II. Pogoji: — Da postaneš član te molitvene zveze za mašnike, je potrebno:

1.) vsako soboto pred tretjo nedeljo v mesecu, ali pa v soboto po prvem petku v mesecu, eno uro moliti pred sv. Rešnjim Telesom;

2.) tretjo nedeljo v mesecu darovati sveto obhajilo za posvetitev mašnikov;

3.) vsak dan vsaj enkrat moliti po namenu zveze, mašnik pa naredi ta namen pri sveti maši;

Na poti v Emavs.

4.) posebno na kvaterne sobote opravljati kake molitve, pokorila in dela krščanske ljubezni;

5.) gojiti v sebi notranje duhovno življenje v duhu pokore in žrtve;

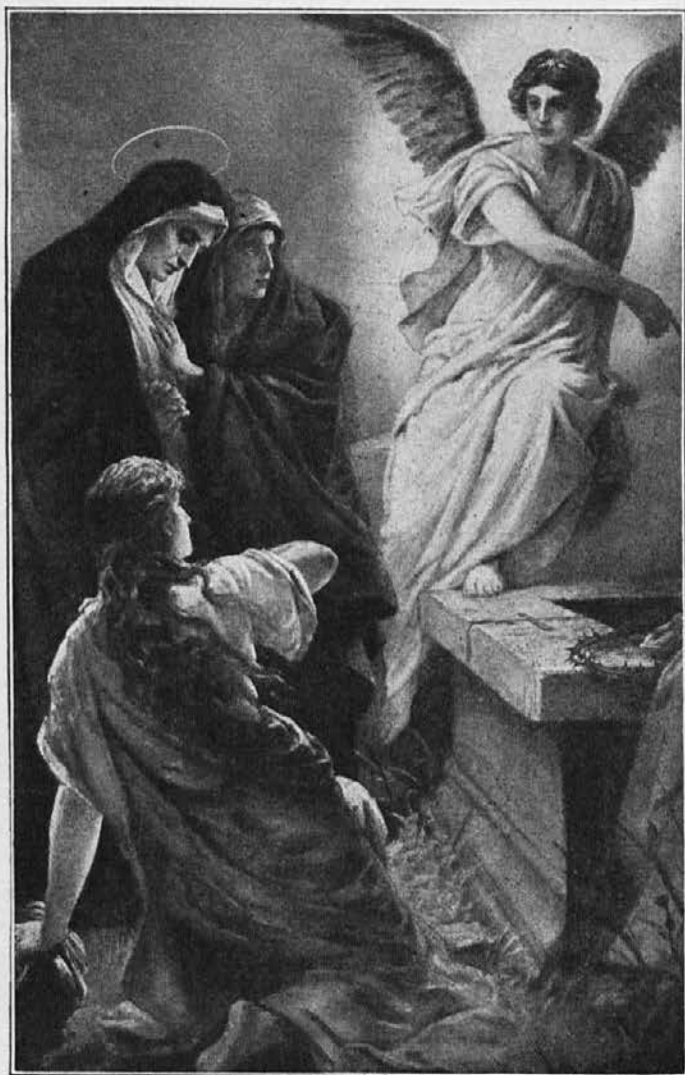
6.) po možnosti širiti pobožno zvezo med verniki in jih navduševati zanjo.

III. Odpustki: — Popolni odpustek vselej za uro molitve pred sv. Rešnjim Telesom. Dalje na sledeče praznike ali godove: Sv. Rešnje Telo, Marijino Oznanjenje, Sv. Jožef, Francišek Serafinski, Anton Pado-

vanski, Paškal Baylonski, Janez M. Vianney, Francišek Ksaverij, Sv. Klara, Terezika, Mala Cvetka.

Odpustek 300 dni pa še vsako kvaterno soboto, ako opravijo s skesanim srcem kako pobožnost ali dobro delo po namenu zveze.

V starem kraju in tudi tukaj med nami se že objavljajo imena naših letošnjih novomašnikov. Kako bi mogli kaj boljšega storiti zanje ko če postanemo člani te molitvene zveze in darujemo svoje molitve in žrtve zanje?

Skalovje groba se razgane
in pečat se odtrga preč.
Zveličar naš od smrti vstane,
v odprtem grobu ni ga več.
Iz groba zmage gre častit,
obdaja ga nebeški svit.
Aleluja, aleluja, aleluja!

Ob grobu angel z belim krilom
velike zmage dan slavi.
Z veselim kliče poročilom:
Gospod je vstal, Gospod živi!
Premagal je pekel in smrt,
nebeški raj je zdaj odprt.
Aleluja, aleluja, aleluja!

Ni treba groba več se bati,
ne bo na veke grudil nas.
Gospod bo zopet v luči zlati
častitljivo obudil nas.
Zato raduje se srce,
zato se hvalnice glase:
Aleluja, aleluja, aleluja!

OJAČIMO SE!

Anton Grdina, Cleveland.

VEM, da je težko pisati za tak list kot je Ave Maria. Dosti je zmožnejših kot je nas eden, vendar je včasih dobro za majhno spremembo, če se tudi kdo oglasi izmed nas, ki smo laiki v pisanju o duhovnih rečeh. Tu pa tam je celo potrebno, da se tudi mi oglasimo, drugače bi utegnil kdo misliti, da je ta list odprt samo duhovnikom, da pišejo vanj. No, pa sej nas urednik celo pozivlja, da se kaj oglašajmo. Po vsem tem premisleku sem se odločil za malo pisanje.

Precej daleč nazaj sega moj spomin, saj bom v kratkem štel že 64 let. Odkar smo tu v Ameriki, smo vedno stali več ali manj v idejnem boju in morali braniti svoje prepričanje pred tujimi idejami, ki so se zajedale med nas. Vendar se mi zdi, da še nikoli mi katoličani nismo tako zelo potrebovali skupnosti in medsebojnega sodelovanja ko ravno v teh sedanjih dneh.

Dandanes je tako, da se duh časa, v katerem živimo, najhitreje spozna po pisanju raznih listov in časopisov, ki izhajajo med nami. To velja že za naše dni, še mnogo bolj pa za prihodnost. Ako bo hotel zgodovinar preštudirati naš čas, bo segel samo po naših tiskanih stvareh, pa mu bo kmalu jasno, kaj nas je v sedanji dobi najbolj zanimalo, s čim smo se najbolj bavili. Seveda, zgodovinar bodočih dni bo samo ugotavljal, kaj smo v naši dobi brali, na to ne bo mnogo mislil, komu naj da prav.

Za nas pa današnja doba ni le kos zgodovine, temveč pravo naše življenje. Mi ne beremo listov in časopisov za to, da bi samo študirali naš čas, ampak od nas zahteva naš list, ki smo nanj naročeni, da tudi pritegnemo njegovim idejam in se oklepamo njegovih naukov. Za nas je torej silno važno, da podpiramo le tak tisk, ki naprej vemo o njem, da ne bo podiral naših idealov, da ne bo skušal vtihotapiti med nas duha, ki ni v skladu z našim verskim prepričanjem.

Nič ne godrnjajte, češ, že spet tista stara pesem: Proč s slabim tiskom! Nič ni odveč, ako na to važno zadevo zopet opozorimo. Smo pač tako pozabljivi in omahljivi, da hitro pozabimo na svoje obljube in ne storimo za katoliški tisk toliko, kolikor bi v resnici mogli.

Prav za prav je res čudno, zakaj nam je zopet in zopet treba takih opominov. To bi moralo biti že vsakemu izmed nas, ki se štejemo za katoličane, v mesu in krvi. Zelo globoko v srcu bi nam moralo biti zapisano, da je katoliško časopisje ena najvažnejših stvari današnjega časa. V srcu sicer vsi želimo najboljšega uspeha vsem katoliškim listom in časopisom, toda sama želja nas daleč ne bo pripeljala, pa naj bo še tako iskrena in goreča. Ako bomo pustili le nekatere delati za stvar, sami jih bomo pa krmili le z dobrimi željami, ne bomo daleč prišli.

Pomudimo se na primer pri misli na naš mesečnik Ave Maria, ki letos slavi svojo tridesetletnico. Danes smo nanj ponosni, dragocen nam je in radi priznamo njegove zasluge. Ko se je pa ustanavljal, smo z glavami majali in marsikdo je imel čudne predsodke napram njemu. Prav iz katoliških vrst je padalo po njem, in to še prej nego se je rodil. Ljudje smo res čudni, nezaupljivi napram samim sebi in seveda še bolj napram lastnim somišljenikom. Precej vode mora poteči, preden spoznamo svojo zmožnost in priznamo pomen kake nove reči.

Zakaj smo taki?

Odgovor je kratek: Ker smo premalo zavedni in preveč nemarni. Nočemo videti, kaj delajo okoli nas "nekatoličani", hočem reči, od vere odpadli ljudje. Ne odpremo oči dovolj na široko, da bi videli in spoznali vse njihove zanke in pasti. Imamo take med njimi, ki odkrito povedo, da so odpadniki, in temu primerno tudi urejujejo svoje časopisje. Še več je pa takih, ki ne taje Boga naravnost, ampak se skrivajo pod raznimi klobuki brez prave in očitne firme. V srcu so odločeni za brezverski komunizem, toda nazunaj se niti malo pobožnosti ne ustrašijo, ko nastavljajo pasti katoličanom in jih vabijo v svoje "demokratske" in "protifašistične fronte". Vere ne podirajo s tem, da taje Boga, pač pa slikajo v temnih barvah voditelje Cerkve od papeža doli do zadnjega katoliškega predstavnika. Vsi po vrsti so največji nasprotniki "demokracije", ki je njim tako silno pri srcu. Tako skušajo očrniti predstavnike Cerkve, obenem pa seveda Cerkev samo. Njihovo lastno hvalisanje demokracije je pa tako, da mora človeku privabiti pomilovalen nasmeh na usta. O njihovi "demokraciji" končno največ lahko bereš med vrsticami. Vse skupaj obstoji v slabo prikriti želji, ki bi jo povedal vzklik: "Živel Stalin, proč z Rimom!"

Proslavljajo boljševiško Rusijo in jo v nebo povzdigujejo, ko je vendar celo po pričevanju premnogih najbolj vnetih bivših komunistov in še aktivnih socialistov dokazano, kakšna "demokracija" vlada tam. Iz tega pričevanja je dobro posnel katoliški govornik na radio, ko je dejal, da je vsak komunist v srcu kapitalist in diktator.

Bodimo torej previdni, koga poslušamo in komu damo svojo vero! Danes so silno resni časi. Resnico bo našel le tisti, ki jo išče na pravem mestu. Res je, da ni vedno vse lepo med nami katoličani, ker smo tudi mi ljudje in slabostim podvrženi. Vendar se lahko v toliko na prsi potrkamo, da takega "blufanja" ni bilo še nikoli med našimi ljudmi, kot ga najdemo v raznih nasprotnih "taborih". Za nas ostane še naprej le en tabor — katoliški. Enako je za nas en sam tisk — katoliški. Držimo se tega in porabimo vsako priliko, da ojačimo svoj tabor in svoj tisk!

Z močjo in veličastvom.

EXTRA – EXTRA – EXTRA!

P. Bernard.

V NEDELJO zvečer dne 6. marca. Nekdo kriči po ulici okoli bloka. Kaj kriči? Extra, extra, extra! Še nekaj drugega, pa tistega ne razumeš. To pa takoj veš, da prodaja posebno izdajo nekega časopisa. Res, bila je posebna večerna izdaja, ki je v mnogih člankih in s kričočimi naslovi povedala, da Teodor Danielson, sedemnajst let stari morilec svoje lastne matere, ne bo obsojen na električni stol...

Cela vrsta člankov o mladem morilcu. Med njimi članek, ki je povedal, da mladi Theodore ni bela vrana med današnjo čikaško mladino. Pisavec pravi, da tisočim čikaških staršev trepetta srce in se nehote sprašujejo, če ne bo tudi njihov sin stegnil roke proti materi in ji vzel življenje. In še pravi: Kje so vzroki, kaj je narobe pri današnji mladini, da morajo imeti starši ob mislih nanjo take strahove . . . ?

Odgovora ni, ob tem vprašanju se članek neha . . .

Teden pozneje je imela "The Chicago Tribune":

"Ta primer je dokaz kritičnega položaja, je rekel sodnik. Dečki, ki so še mlajši kot ta Theodore, po 15 ali 16 let, prihajajo drug za drugim pred nas sodnike in so obtoženi najstrašnejših zločinov. In ta reč postaja hujša iz dneva v dan.

"Porotniki so prikimali. Še tisti dan so bili pozvani, da sodijo v zadevi drugega dečka, ki je bil tudi 16 let star, in je bil tudi obtožen, da je nekoga do smrti zabodel.

"Petnajst drugih je zapadlo zakonu istočasno.

"Štirje so dobili dosmrtno ječo zavoľjo ropa.

"Dva tudi za rop do dvajset let.

"Pet drugih je bilo obsojenih zavoľjo ropa.

"Enemu so dokazali, da je pisaril grozilna pisma.

"Eden . . . zavoľjo izsiljevanja.

"Dva sta priznala, da sta oropala več ko dvajset gasolinskih postaj.

"Sodnik Samuel Heiler je odredil preiskavo, če je Melvin Wolf, 21 let star, pri zdravi pameti ali ne. Njegova mati je povedala, da jo je vrgel po stopnicah v spodnje nadstropje, jo

spodil iz hiše in zaklenil vrata. Tudi ji je grozil, da jo bo ubil, ako bo mladi Teodor Danielsen ušel smrtni kazni za umor svoje matere."

EXTRA — EXTRA — EXTRA!

Seveda bere take "Extras" tudi najbolj nezrela mladina. Na vse načine je opisano, zakaj mora biti Teodore oproščen. Učenjaki so na vseh potezah njegove glave — od znotraj in od zunaj — dokazali, da ni odgovoren za svoje dejanje . . . Ni čudno, če so premnogim materam in očetom v Chicagi srca trepetala . . . Melvin Wolf je povedal z besedo, kaj bo storil materi, če bo Teodore oproščen . . . Koliko mladih nepridipravov je pa samo v srcu mislilo take misli!

EXTRA — EXTRA — EXTRA!

Sodniki se oglašajo in pravijo, da mladostna leta ne morejo biti več izgovor za mlade zločince. Ne bodo jih mogli več krotiti, razen če izvajajo nad njimi vso strogost zakona in postave.

To je tiskano v listih le mimogrede, brez velikih naslovov in prav z majhnimi črkami. Za te izjave sodnikov ni bilo slišati o nikakem:

EXTRA — EXTRA — EXTRA!

Ali niso dnevni časopisi največ krivi, da se vzgaja nezrela mladina za zločinska pota? Dečki od deset do šestnajst let raznašajo po ulicah in cestah ravno te časopise in kričijo:

EXTRA — EXTRA — EXTRA!

Sodišča se sprašujejo, kje so vzroki za vse te strašne reči, pa ostajajo pri samih vprašanjih. Odgovora nimajo in ga tudi resno ne iščejo. Časnikarski "business" ima vso pravico, da uporablja nezrele dečke za raznašanje časnikarskega blaga, ki je pogosto pravi strup za dečke same in za tiste, ki ga jim prodajajo.

Šole pa poudarjajo, da mora biti pouk tak, da da otrokom kolikor mogoče vse v šoli, tako da ni treba skoraj nič domačih nalog, ali pa vsaj prav malo. Po šoli naj bo otrok prost.

In ne pozabimo, da je po ameriških pojmih človek otrok do svojega 18 leta! Tako se poudarja, na primer, kadar gre za vprašanje odprave "otroškega dela".

In še tega ne pozabimo, da po ameriških pojmih otroku ni treba nobenega verskega pouka.

Vse to vzemite skupaj in malo premislite. Če ste oče ali mati — ali je mogoče drugače, kakor da vam srca trepetajo ob mislih na vaše otroke?

EXTRA — EXTRA — EXTRA!

KRISTUSOVO TRPLJENJE.

Balbina Tomec.

Na križu Jezus naš je visel,
za naše grehe tako je trpel.
Marija pod križem močna je stala,
za svojega Sina je bridko jokala.
In Jezus trpeči s križa je gledal,
Materi žalostni to je povedal:
Nikar ne žaluj, o, Mati Marija!

O, Jezus, Zveličar, to tvoje trpljenje
je nam darovalo duhovno življenje!
Moči si želimo, da bomo živeli
kot Ti nam naročaš, in zate trpeli.
S Teboj si želimo v Tvoj rajski dom!

NOVE NAROČNIKE SO POSLALI:

Mrs. Hochevar, Euclid, O.	1
Mrs. Pink, Euclid, O.	1
Mary Mulec, Cleveland, O.	1
Mrs. Kat. Robert, Euclid, O.	1
Miss Frances Gercar, Minn.	1
Frank Ulčar, Gilbert, Minn.	1
Mary Jarnevich, Johnstown, Pa.	1
Joseph Grdina, Cleveland, O.	1
Lucija Gregorčič, Milwaukee, Wis.	5
Jennie Pink, Euclid, O.	1
Mrs. Hegler, McKinley, Minn.	1
Jerica Mohorko, Hajdinja	1
Mrs. Kranjc, Cleveland, O.	2
Mary Novak, Cleveland, O.	1
Mrs. Jenko, Cleveland, O.	1
Brat Antonin	2

Skupaj 22

CVETJE MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

Peto poglavje.

LEPA CECILIJA, SLAVNA PLESALKA.

LETA so tekla in bilo je že sedem let, odkar je bil Henrik oženjen. Njegove notranje in zunanje bridkosti so pa z vsakim letom naraščale. Srce se mu ni moglo umiriti, ker se je še vedno trdovratno odtujevalo Bogu. V družini je rozkol med možem in ženo rastel iz dneva v dan. Tudi prihod malega Lucijana, Henrikovega sinčka, ni mogel za ped zblížati tako različnih značajev obeh zakoncev. Mabel ni imela nobenega smisla za materinstvo in je prepuščala otroka samemu sebi. Henrik mu je skušal nadomestiti mater in mu biti zraven tega še dober oče, v kolikor je bil spričo svoje notranje razklanosti tega zmožen. Z vsem srcem se je oklenil otroka, saj si je večkrat rekel, da bi brez te edine tolažbe na svetu moral že davno znoreti.

Lucijan je imel sedaj že pet let. Bil je jako lep otrok in je rastel v dečka, ki je obetal imeti na sebi vse odličnosti pravega Francoza. Zdelo se je, da po angleški materi ni podedoval ničesar, pa tudi njegova vzgoja je bila popolnoma francoska, saj se je sukal le v družbi svojega očeta in blage postrežnice Marije.

Večkrat sem naletel v gradiču na Henrika in Lucijana, kako sta se sprehajala po gozdičku za vilo in bila drug drugemu vse. Lucijan me je večinoma prvi zagledal in je z veseljem pritekkel k meni ter se igral z mojim duhovniškim talarjem.

Kako čudno nasprotje je bilo med tema dvema bitjema! Henrik, moj prijatelj, poln razjedajočega obupa v svoji neveri, zraven njega mali angelček, ki je bil kakor od Boga poslan na svet, da privede razdvojenega očeta nazaj na pravo pot . . .

Ena reč je bila, da sem moral Henrika ob-

čudovati. Zelo se je izogibal vsaki priliki, da bi mali Lucijan začutil, kako oče misli v zadevi vere in Boga. Odločil se je bil, da mora biti sinček dobro poučen v veri, ki je bila nekdanji njegova. Zato mi je naravnost naročil, naj naučim malega čim prej nekaj molitve in prvih krščanskih resnic. Tako sem večkrat stopal ž njim po parku in ga poučeval o božjih rečeh, za kar je imel mali zelo sprejemljivo srce. Kdaj pa kdaj se nama je pridružil tudi Henrik in molče poslušal moje poučevanje. Nekoč je pa nenadoma vzkliknil:

“O, prijatelj Lojze, zakaj ne moremo vsi postati kakor otroci . . . !”

“Zakaj pa ne” sem mu odgovoril. “Saj se spominjaš, da je Zveličar nekoč dejal: Ako ne postanete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo. Vidiš, naročeno nam je, da moramo postati kot otroci. Če moramo, potem gotovo tudi moremo.”

Bridko se je nasmehnil.

“Jaz ne morem. Moja dušna bolezen se je preveč zajedla v mojo notranjost. Zame ni več sreče na svetu. Toda potrudil se bom, da vsaj moj mali doseže, česar jaz ne morem.”

“Prav, Henrik. S tem boš tudi svojo lastno srečo dobil nazaj.”

Med tem smo se približali vratom v ograji pred gradičem in začuli glasove od one strani. Med njimi sem spoznal govorico gospoda Ventona. Ravno smo stopili skozi odprtino, ko je Venton dejal Henrikovi ženi:

“Čakaj, Mabel, kaj sem hotel reči. Ali si že videla lepo Cecilijo, očarljivo pariško plesalko? To ti je pravo čudo, naj me koklja brčne. Ima komaj kakih sedemnajst let, pa je že vsem moškim v Parizu razparala srca. Nič čudnega. Saj sam še nisem videl lepšega ženskega obraza, če izvzamem, seveda, mojo lepo Mabel.”

“Pssst, Friderik,” je dejala Mabel, ko je vi-

dela, da prihajamo. "Ali ne veš, da ne smeš govoriti o pariških plesalkah v prisotnosti teh svetnikov?"

Seveda je to pomenilo mene in mojo družbo. Potem je še dodala:

"In tudi z menoj ne govori o takih rečeh. Pripravljam se da pojdem v kloster. To bo prav prijetna sprememba zame, samo da se znebim tega odvratnega kraja."

"Čarobno, Mabel, čarobno! Ti v črnem pajčolanu — prizor za bogove. Ha, ha, ha!"

Henrik je seveda moral slišati ves ta pogovor, pa se je delal, kakor da ga ni. Venton se je obrnil proti nam in pozdravil najprej Henrika, potem mene.

"Dober dan, prečastiti! Vse kaže, da boste naredili iz tega otroka dobrega duhovnika."

In Mabel je posegla vmes.

"Gospod, popolnoma mi boste pokvarili otroka, ko mu vcepljate v glavo one verske pravljice. Je še mnogo premlad za to. Ko sem bila jaz v takih letih, me ni nihče nadlegoval z verskimi navlakami."

"Bravo, Mabel," je vzkliknil Venton. "Tako se govori. V teh modernih časih, ko vladata znanost in umetnost, ni prav nič treba tistih solzavih besed o pridnem Janezku in hudobnem Mihcu, o potrpljenju in postu in zatajevanju samega sebe, če hočeš kdaj v nebesa priti. Stara šara vse skupaj, to ti povem!"

Tedaj se je oglasil Henrik:

"Oprosti, Mabel, da ti nekaj povem. Moj častiti prijatelj ima vso pravico, da poučuje Lucijana o teh stvareh in sicer tako, kakor se njemu zdi prav. Vedi, da sem ga jaz sam naprosil za to."

Mabel se je namrdnila in Venton se je obrnil proti družbi, ki je bila ostala v svojem lastnem pogovoru v bližini. Takrat mi je prišlo na misel, da naj bi mali Lucijan posredoval med očetom in materjo. Dvignil sem ga in mu dejal, naj gre k mamici. Brž je ubogal in se nagnil v njeno naročje. Pritisnil se je k njej in razposajeno pograbil mahadrave našitke in obeske na njeni neokusno moderni obleki. To je bilo za Mabel več kot je mogla prenesti.

"Stoj, ščene neolikano! Kako si upaš grabiti z umazanimi rokami po moji obleki. Vso me boš razmršil. Spravi se mi stran in poberi se v hišo, da te ne bom gledala takega!"

In ga je skoraj vrgla na tla in pognala proč. Henrika je zbolelo.

"Lucijan, le pri meni bodi, bomo šli skupaj v hišo."

Še sem slišal, ko je Venton dejal Henrikovi ženi:

"Z nami pojdeš, Mabel, nocoj. Pojdemo gledat lepo Cecilijo, slavno plesačico. Ne smeš odreči."

Nisem slišal, kaj je odgovorila, pa sem skoraj prepričan, da ni odrekla.

Gori v sprejemni sobi sva se s Henrikom še nekaj časa pogovarjala. Postajal je vedno bolj resen in ni mogel razumeti, kako je mogoče, da se svet okoli njega nima o ničemer drugem pogovarjati ko o gledaliških, kavarnah, plesiških in plesalkah.

"In zdaj imajo to nesrečno Cecilijo vedno na jeziku. Pa ko bi bila samo na jeziku! Vsi plakati po vseh cestah so je polni, vsa izložbena okna jo razkazujejo. Vsega vrabca si izmislijo te trape. Cilkinе kravate, Cilkinе rokavice, Cilkini klobuki — vsepovsod Cilka, Cilka, Cilka . . . Kar ni po njej imenovano, nima naenkrat nobene veljave več . . ."

Smejati sem se mu moral.

"Res, Henrik, čudno je, kako prismojeni utegnejo postati ljudje. Tudi jaz sem opazil to Cilkinо ime po vseh mestnih oglih in križiščih. Sprva sem mislil, da je to kaj takega kot kake nove tavžent rože. Šele počasi se mi je odprlo, da sem spoznal: Pariz nori za novo zvezdico, ki se je pojavila na mestnem ponočnem nebu..."

"Število neumnežev je neskončno," je navedel Henrik besedo svetega pisma.

V premišljevanju teh besed sem se napotil proti domu. Posedel sem tisti večer pozno v noč in bral, bral. Preden sem se domislil, da bi bilo treba iti k počitku, je ostro prerezal nočno tišino električni zvonček. Nič nenavadnega v župnišču v pozni nočni uri, vendar me je čudno dirnilo. Kdo je bolnik, ki me želi, in kje je?

Hitel sem odpirat in sem zagledal pred seboj mlado dekle, ki je stalo zunaj v polni plesni obleki, glavo je imela pokrito z nekako kapuco. Izpod nje so se vsipali bogati kodri zlatih las.

"Častiti, pridite takoj! Ubožica umira. In vas hoče na vsak način videti. Odkar se je ponesrečila, venomer kliče vaše ime."

Beseda za besedo je sipala iz ust, pa nobena mi nič pravega povedala. Kadar pride nervozna ženska klicat duhovnika k umirajočemu, se rado tako zgodi.

Takoj naj grem, k umirajoči naj grem, ravno mene hoče — toda kdo je in kje je in kaj se je zgodilo, to naj lepo vse sam od sebe dotuhtam!

Povabil sem jo v sprejemno sobo, ki je bila takoj poleg glavnih vrat, in sem ji dal trenutek časa, da si malo opomore od razburjenja. Potem sem začel spraševati, kar se mi je zdelo nujno potrebno, preden se odločim za pot. Kdo je, kje je, kako naj pridem tja?

“O častiti, to je Cecilija, lepa plesačica. Ponesrečila se je na odru nocoj med javnim nastopom. Ne odlašajte, hitro na pot. Morate še živo dobiti.”

Mislite si, kako čudno sem pogledal!

“Cecilija, lepa plesačica? Pa če je tako ž njo, zakaj ste ravno po mene prišli? Saj je vendar sto drugih duhovnikov doli v mestu in ni bilo treba ravno mene iskati tako daleč proč.”

“Toda ona hoče vas in samo vas. Zato sem tako hitela, saj sem imela dosti truda, preden sem vas našla. Ona hoče vas in zato sem prišla.”

“Mene, ravno mene? Toda kako na vsem svetu naj ta pariška nočna plesalka ravno mene pozna? Mora biti pomota.”

“Tega ne vem, častiti. Vendar sem jo že prej večkrat slišala pripovedovati o nekem duhovniku, očetu Alojziju, ki ji je bil nekoč prinesel srčkano punčko . . .”

Beseda mi je zastala! Ali je to mogoče? Komaj sem izdaval:

“Potem mora biti Anita . . .”

“Da, tako ji je bilo nekdanje ime. Ko je začela nastopati v gledališču, se je prekrstila v Cecilijo.”

Ni bilo časa za premišljevanje. Treba je iti, vse drugo prepustimo času, da pojasni in razkrije.

“Ampak, gospodična, kako naj se odpravim v Pariz? Vlaki ob tej pozni uri ne vozijo več.”

“Pripeljala sem se z izvoščikom in sem mu naročila, da počaka na cesti. V kočiji je prostora za oba.”

O, preprostost ti nedolžna! Ali si ne moreš predstavljati, komu bi bilo podobno, če bi se francoski abbe peljal fjakkarjem v mesto ob strani mlade zlatolaske, oblečene v bleščečo plesno obleko . . .

Rekel sem ji, naj se brž vrne k Ceciliji in pove, da pridem kar najhitreje mogoče z izvo-

ščikom, ki ga bom skušal dobiti v bližnjem hotelu.

Nekaj minut pozneje sem bil že na potu. Imel sem skoraj dve uri časa, da sem premišljeval, kaj vse to pomeni. Da je Cecilija resnično moja nekdanja mala Anita, o tem nisem nič dvomil. Toda da je bom našel po tolikem brezuspešnem iskanju v teh prečudnih okoliščinah — koga bi to do dna duše ne pretreslo?

Ali je Bog končno uslišal moje molitve za Anito? Zdaj jo bom torej videl. Toda — kakšna je sedaj? Ali je še v njej kaj tiste otroške preprostosti, ki je pred leti sprejela tisto malo ‘srčkano punčko’? Ali je še v njej kaj tiste ljubke zaupnosti, s katero je nekdanj hotela videti Boga in se mu osebno zahvaliti za vse dobre?

Anita — plesalka v pariškem nočnem lokalu? Ob besedi ‘plesalka’ mi je postalo neugodno. Toda še dalje je silila misel . . . Plesalka! Če je to le tudi vse . . . Kaj pa, če . . .

Ples sam je lahko popolnoma nedolžna stvar. In Anita morda ni iskala v plesu nič drugega ko ples, ritmično telesno gibanje. Toda le preveč je ljudi po velikih mestih, ki iščejo v plesu vse kaj drugega in zlasti še v plesalkah. Kaj če je mala sirota padla v kremplje človeka, ki mu lepe plesalke niso drugega ko plen za nenasitno strast . . .?

Med skrbmi in upanjem sem visel vso pot, ki se mi je zdela neverjetno dolga. Končno je izvošček obstal pred označeno hišno številko. Naročil sem mu, naj počaka, in sem se hitro ozrl po bližnjih hišah. Z zadoščenjem sem opazil, da sem bil v mestnem delu, ki je spadal očitno med dostojne in ni dišal po nikaki nizkotnosti ali zločinskih potih. Nekoliko olajšan sem se zgubil skozi glavna vrata in stekel po stopnicah v zgornje nadstropje.

(Dalje prihodnjič.)

MILWAUKEE, WIS. — Piše Lucija Gregorčič. — Poročam žalostno novico, da je za vedno zaspala zvesta naročnica tega lista, Mrs. Josephine Arch v West Allisu. Včeraj (March 1) smo jo spremili na pokopališče, kjer je bila položena v hladni grob. Z njo smo izgubili zelo dobro ženo. Njene blage roke so tako rade delile dobrote na vse strani. Kadar je šlo za božjo čast v tej ali oni obliki, ni nje nikoli manjkalo. Naj v miru počiva.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

PISMO IZ LJUBLJANE.

Urednik.

V PRVI letošnji številki je bil na tem mestu natisnjen poziv za ustanovitev slovenskih knjižnic med rojaki v Kanadi. Že takrat sem omenil, da se bomo obrnili tudi na Rafaelovo družbo v Ljubljani zavoljo knjig. Kmalu potem je res šlo pismo v Ljubljano z omejeno prošnjo.

Ni bilo treba dolgo čakati na odgovor. G. p. Kazimir Zakrajšek nam je pisal, da so tam z veseljem vzeli na znanje našo namero. Obljubil je vsestransko zanimanje in podporo. Pa ni ostalo pri samih besedah. Preden smo mogli pričakovati, sta prišla že dva zavoja knjig preko morja, namenjena za Kanado. Obljuba dostavlja, da jih pride še več. Kolikor največ mogoče.

Sedaj imam torej že kar precej knjig na roki. Okoli tristo sem jih dobil med tukajšnjimi rojaki. Hvala vsem, ki ste prispevali. Seveda je še vedno čas za nove pošiljatve. Vsaka knjižnica lahko polagoma narašča in ni treba, da bi takoj od začetka bila velika. Po veliki noči bodo šle knjige na svoje mesto.

V Ljubljano sem pa sporočil, naj nadaljnje pošiljatve kar v Kanado naslove. Poslal sem jim za enkrat tri naslove. Ko bodo knjige na svojem mestu in bodo pripravljene za izposojanje, bo pravočasno naznanjeno vsem rojakom v dotičnih naselbinah, kam naj hodijo po knjige.

Obenem z drugo pošiljateljico iz Ljubljane je prišlo tudi pismo za rojake v Kanadi, ki je takoj tukaj natisnjeno. Zelo me veseli, da se bo na ta način naredila zveza med slovensko Kanado in Rafaelovo družbo v Ljubljani. Upam tudi, da se bodo rojaki v Kanadi odzvali vabilu Rafaelove družbe, da naj kaj poročajo o sebi in svoji mladini. Naslov Rafaelove družbe je: Rafaelova družba, Ljubljana, (Sv. Krištof), Jugoslavija, Europe. Dopisujte tudi v list Ave Maria. Lahko kar v listu poveste kaj tudi za Ra-

faelovo družbo, saj tam vsak mesec berejo naš list. Tako boste potem našega lista v prav lepem stiku z Rafaelovo družbo in obenem s celo domovino.

DRAGIM ROJAKOM V CANADI!

Ljubljana, 21. febr. 1938.

Kako prijetno je človeku na tujih poljanah, kadar sprejme poročilo iz domovine. Če obsega tudi samo nekaj besed, košček domovine mu prinese tak pozdrav.

V teh mislih zbira in prosi Izseljenska zbornica rojake v domovini, naj darujejo knjige za izseljence. Prejeli smo nekaj knjig, s katerimi hočemo razveseliti Vas, dragi rojaki, ki ste med našimi najbolj oddaljeni. Želimo Vam mnogo lepih in prijetnih ur ob teh knjigah. Pridite v duhu k nam, da bomo skupaj preživljali zimske večere ob lepih knjigah, da bomo kramljali v naši lepi materini govorici!

Zelo bi nas razveselili, če bi poročili o prejemu knjig priložili še poročilo o Vašem življenju, o borbah, o delovanju in kaj dela Vaša mladina, koliko zna slov. govorice. Povejte nam svoje želje! Storili bomo, kolikor bomo največ mogli, da Vam približamo domovino.

Rafaelova družba in izseljenska zbornica Vas prisrčno pozdravljata.

P. K. Zakrajšek.

DOPISI IZ KANADE

Toronto, Ont.

SKORO se ne upam oglašiti. Toda vsem sem se opogumila, da napišem par vrstic od nas Torontčanov. Sramota bi bila, če bi ravno mi zaspali in se ne oglašili v našem kanadskem kotičku. Sicer nas res ni prav veliko in kar nas je, smo drug od drugega precej oddaljeni. Tako moramo biti navezani bolj na Angleže. Veseli nas, da vsaj dobivamo sloven-

ske liste in imamo po njih zvezo z drugimi Slovenci. Prav posebno pa se moram zahvaliti uredniku lista Ave Maria, da je prepustil nam v Kanadi poseben prostor v tem lepem listu.

Seveda mene ne poznajo naši Slovenci, jaz pa tudi njih ne, ker sem šele pred kratkim dospela sem v to deželo s svojimi tremi brati. Za sedaj smo še kar na slovenščino navezani, ker angleščina še slabo gre. Zato se pa kar trgamo za slovenske liste, kadar pridejo, posebno za Ave Marijo. Oče nam mora skriti liste pred obedom, drugače bi menda še jesti pozabili.

V naši družini nas je šest otrok in vsi hodi- mo v šolo. Vse nam dopade tu v Torontu, pri vsem tem je pa le preveč mrtvo, ker nismo med našimi ljudmi. Zelo nam je žal, da ne moremo večkrat med Slovence v Hamilton. Pravijo, da jih je tam velika skupina in da imajo kar lepo društvo. Ako bi bili boljši časi, bi ne bilo težko večkrat pohiteti v Hamilton. Tako mora pa ostati samo pri željah.

Kaj pa kaj naša knjižnica, ali bo že kmalu kaj ž njo? Jaz se je prav posebno veselim. Mislim, da tako ni nihče zaljubljen v branje kot jaz. Kar naprej bi čitala. Vse kaže, da bodo knjige prišle šele po veliki noči. Saj ni več tako daleč velika noč.

Tako sem se torej opogumila in nekaj napisala. Od sedaj naprej se bom bolj pogosto oglašala. Za sedaj pa lep pozdrav na vse strani.

Regina Hajdinjak.

St. George, Ont.

Tudi jaz, preprosto farmarsko dekle, se hočem oglasiti v našem koticu, ki je odločen za Slovence v Canadi. Ne vem sicer kaj posebno zanimivega, pa bom vseeno pisala.

Čestitam Mrs. Vinčec v Hamiltonu na njenem lepem dopisu. Torej ona nas je prehitela s pisanjem. Posebno pa čestitam našemu predsedniku Jožetu Starešiniču, ki je tako korajžen, da se še uredniku upa javno zažugati, da ga bo za uho pograbil. Na takega predsednika smo res lahko ponosni, Bog ga živi! Zato želim, da bi se vsi Slovenci v Kanadi pridružili nam, ki smo že pod njegovim društvenim vodstvom. Mimogrede bi pa le položila našemu predsedniku na srce, da naj malo manj straši urednika, drugače ga res ne bo več med nas. Ako se bo pa to zgodilo, potem bomo mi vsi pograbili Vas za ušesa, brat predsednik. Torej le glejte!

Dosedaj se nimamo pritožiti nad predsednikom. Posebno me farmarke ne, saj nas je javno v listu pohvalil, kako lepo znamo peti, in povedal, da so nas zelo pogrešali na silvestrovanju. Tega pa ni povedal, kje se učimo petja. Bom pa jaz povedala. Učimo se pri slavčkah, ki nam spomladi na vse zgodaj zjutraj žgolijo po vrtovih. Me nismo zaspane, poslušamo jih in potem same pojemo po njihovih "vižah". Zato pa vabim vse gospe in gospodične tam iz mesta, naj pridejo spomladi k nam na farme, pa se bodo kmalu navadile lepo peti, če res še ne znajo.

Drugih novic pa za danes nimam poročati.

Ferjanova mladina v St. George, Ont.

Le to morda še, da imamo od novega leta sem vedno toplo zimo. Sneg je že davno minil. Toda farmarji želimo, da bi ga kmalu spet dobili. Če snega ne bo, pravijo, tudi pšenice v jeseni ne bo. — Zdaj pa pošiljam najlepše pozdrave vsem Slovincem v Ameriki in Kanadi.

R. Forjan.

Bartonville, Ontario.

O velikonočnem času naše misli kaj rade uhajajo nazaj v prejšnja leta. Obujajo se nam spomini na one čase, ko smo v domovini skupaj s svojci praznovali veselo Alelujo. O, takrat je bilo vse drugače . . .

Tu v Kanadi je veliko Slovencev, ki so pustili doma ženo in otroke in starše ter odšli za zaslužkom v tujino. Kdo bi ne sočustvoval z njimi, ko tukaj nimajo in ne morejo imeti tistega prazničnega veselja o veliki noči, ki so ga bili nekdam doma deležni? Usoda jih je odtrgala od svojcev in od domovine. To sami najbolj začutijo takole o veliki noči, ki ni taka kot je bila doma.

Tukaj v Kanadi o praznikih najbolj pogrešamo domače cerkve in domačega duhovnika, ki bi nam mogel v svojem in našem jeziku oznaniti prihod nove Aleluje. Sicer je res, da prav lahko gremo v cerkev, ako le hočemo, toda čeprav je vsaka katoliška cerkev obenem tudi naša, se vendar ne moremo v njej prav po domače počutiti. Vse drugače bi nam bilo pri srcu, ako bi imeli svojega duhovnika in svojo cerkev. Žal, na to ni misliti za enkrat, preslabi smo še.

Naj omenim žalostno novico, ki se je odigrala v februarju v Beamsville, Ont. Naš rojak Ivan Žužek se je ustrelil z lovsko puško. Kaj ga je gnalo v smrt, nihče prav ne ve. Zapustil je ženo in štiri otroke. Bil je eden najbolje stoječih farmarjev v tej okolici. Pred leti je prišel sem iz Kirkland Laka in plačal farmo v gotovini. Vsem se čudno zdi, kaj ga je gnalo v smrt. Bog mu bodi milostljiv.

Naše društvo "Katoliške družine" se je spet pomnožilo za enega člana. Imeli smo pa tudi v februarju društveno zabavo in naredili dobčka \$11.82. Ni veliko, toda zrno do zrna, kamen do kamna. Prav lepa hvala našim društvenim sestram, da so preskrbele prigrizek.

Sedaj pa voščim vsem prav veselo Alelujo in veliko slovenskih pirhov.

Jože Starešinič.

S POTI V KANADO

P. Bernard.

(Konec.)

POTEM sva začela z Jožetom Piškurjem obiskovati slovenske družine drugo za drugo. Prepričan sem bil, da bom vsaj do konca kratkega misijona vse obiskal. Pa me je zelo ukanilo. Prvič jih je več kot se mi je bilo sprva zdelo, drugič so pa bili tako prijazni in smo se imeli skoraj povsod toliko pogovoriti, da je čas kar bežal kot bi ga podil. Največ so ti ljudje doma na Dolenjskem, tam okoli Ribnice, pa tudi iz Bele Krajine jih je veliko. Gorenjska stran ima tod prav malo zastopstva. Kar je družin, so še prav mlade, vsaj po veliki večini. Možje so tam že do deset let ali kaj takega, žene večinoma komaj po par let. Zato se jim pozna še vsa domovinska svežost na vsem značaju, pa celo tudi na licih. Pristne slovenske rože jim cveto na obrazih in živa domovina jim diha iz besede in smeha.

Ampak zdaj je čas, da kaj od cerkvenega življenja povem. Misijon smo začeli v četrtek zvečer. V cerkvi Najsv. Imena je bilo. Ker je bil drugi dan prvi petek, so prihajali domačini v obilnem številu k spovedi in so z zanimanjem opazovali našo pobožnost. Precej lepo število naših ljudi je bilo navzočnih že prvi večer. Drugi dan smo pa vsi imeli priliko občudovati živo versko življenje ondotnih katoličanov. Zjutraj je bila cerkev do malega polna in sv. Rešnjje Telo je ostalo izpostavljeno za celodnevno češčenje. Tako obhajajo prvi petek tam vsak mesec. Ves dan ni bila cerkev nikoli prazna, zvečer za sklep pa zopet skoraj polna. Prav lepo spričevalo za ondotne katoličane!

Mi smo nadaljevali svojo pobožnost vsak večer in vsako jutro. Naš pevski zbor je pel, naša beseda je odmevala s prižnice in spred oltarja. Bilo je prav lepo in udeležba ves čas čedna. Tudi možje so se prav v častnem številu odzvali. Seveda bi pa lahko bilo še dosti lepše. Bo pa drugič bolje, kajne?

V nedeljo zjutraj so imeli Slovenci pridigo pri redni farni maši in domači duhovnik je pred polno cerkvijo pozdravil slovenskega misijonarja in slovenske pevce. Zvečer smo pa bili zopet

sami in zaključili s petimi litanijami in kar zraven spada.

Po končani cerkveni pobožnosti so imeli pevci družaben večer pri Makšetovih v Chaput Hughes. Precej se jih je zbralo in preživeli smo zares lep večer v taki prijetni domačnosti, da ga ne bo mogoče kmalu pozabiti. Seveda ni manjkalo petja in pogovora o raznih načrtih za prihodnost. Prav z veseljem mislim na to, da se utegne po veliki noči spet kaj takega narediti.

Par dni po nedelji mi je ostalo na razpolago, pa nisem precej vedel, kako bi se dali najbolje uporabiti. Pa mi nekdo reče: Kaj pa ko bi šli še tiste rojake pogledat, ki so ostali pred nedeljo brez obiska? Ne bo se jim dobro zdelo, če jih popolnoma prezrete. Na to sem se precej podal in res še ostale obiskal. In videl sem, da je imel oni opominjevalec prav. Večinoma povsod so mi naravnost povedali, da bi se jim ne zdelo dobro, ako bi jih ne bil prišel pogledat. Tega sem bil seveda vesel in sem rad vsem obljubil, da še pridem, če Bog da.

Zdaj naj pa bo za enkrat konec tega popisovanja, saj ne bo dolgo, ko bom nastopil novo pot, ako pojde vse po sreči. Bodite, rojaki dragi, prav lepo pozdravljeni in na skorajšnje svidenje!

Marija in Marta.

KANONIK Dr. Opeka umrl. — Čudno nas je pretresla nepričakovana vest iz Ljubljane, da veliega in močnega pridigarja ni več. Lahko bi mu dali še marsikak časten naslov, ali najbolj primerno se nam zdi, če ga označimo kar naravnost z "velikim pridigarjem". Da, to je bil. Z uspehom se je udeleževal v najrazličnejših delokrogih — bil je profesor, vzgojitelj, pesnik, pisatelj, urednik etc., ali nikjer ni bil tako doma kot na prižnici. O tem bi vedela povedati ljubljanska stolnica pa nič manj premnogi zvezki njegovih tiskanih pridig, ki tudi med nami v Ameriki najdejo hvaležne bralce. Močna osebnost se je poslovila od zemeljskega življenja, ko je izdihnil dr. Opeka. Mi se ga kaj dobro spominjamo izza časa, ko je bil med nami tu obenem z rajnim škofom Jegličem na evharističnem kongresu v Chicagi. Znan nam je tudi po spisih, ki so izpod njegovega peresa prihajali od časa do časa v Ave Mariji in Koledarju. Saj ima še letošnji Koledar njegovo prelepo Legendo o materi in mrtvem sinu. Redno je dobival naš list in v priznanje od časa do časa kaj napisal. Znan nam je vsem tudi zato, ker vemo, da je bil rodni brat predsedniku KSKJ., Mr. Franku Opeki v Waukeganu. Naj rajni blagi duhovnik uživa veliko plačilo pri nebeškem Pridigarju, ki ga je v življenju tako goreče oznanjal. Mr. Franku Opeki v Waukeganu in vsem žalujočim pa naše iskreno sožalje!

SLOVENSKE postne pridige po radiu. — Ta novica prihaja iz Minnesote. Vsako nedeljo poslušajo v najbolj oddaljenih koticah te države slovensko besedo, ki jim oznanja večne resnice. Premnogim je bila s tem izpolnjena srčna želja. Posebno je pohvale vredno, da se je zavzel za to apostolsko delo eden naših najmlajših duhovnikov, Rev. Schweiger na Gilbertu. Nikoli ni videl Slovenije v starem kraju, pa se je lotil tega znamenitega dela. Slovenščina mu teče popolnoma gladko. S tem je stopil v vrste naših najbolj pomembnih delavcev v vinogradu Gospodovem, čeprav na drugačen način kot toliko njegovih prednikov. Čestitamo novemu "Radio prijestu", še bolj pa našim rojakom v Minnesoti, ki se tako iskreno vesele podjetnosti svojega odličnega rojaka. Saj si ga je Minnesota sama vzgojila, naj ji bo dolgo dolgo v opravičljiv ponos!

OUR JUNIORS' CORNER

BY THE JUNIORS' FRIEND

THE MAIL BAG

Dear Junior Friend:

After entering your animal contest I decided to write to you for the first time. I was born in Little Falls and still live here, I have had fifteen birthdays in the same house. I like Little Falls, although there are many nicer places.

I too would like to have clubs in different cities. The city, gathering the most members, would then be entitled to the prize. I think this idea is a good one. I hope you do too. I am sure I could encourage the younger folks of Little Falls to join me in an Ave Maria club, a club dedicated to our Blessed Lady.

The Lord bless you Father, and please pray for me.

Bertha Petkovsek (Little Falls, N. Y.)

Dear Junior Friend:

I am a boy 14 years old in the eighth grade. I go to a public school; there is no Catholic school in our village. I go to Catechism every Saturday morning.

I am a server at the church where my family and I go. The church which we go to is St. Joseph's church in Rockdale. Our pastor is Rev. Joseph Brons; we also have an assistant pastor, Rev. Benedict Schlimm.

Your friend,

John Fajfar (Rockdale, Ill.)

Dear Father:

This is my first letter to the beautiful magazine, called the "Ave Maria". I am 14 years old and in the freshman class of Union High school. I like it very much.

I think that the "Ave Maria" is the most friendly and interesting magazine I've ever read. It is honest and truthful, too. I showed this nice little magazine to all my friends and they all think it is a wonderful one to read. They all like the contest, too. This contest is certainly an

easy one. Just like a game you all like to play. Everyone could receive a prize if they played the game with patience and time. The judges are truthful and fair about deciding who is the winner. That is what every one likes when they enter a contest.

Let's all try to make our Mailbag bigger. What say! We all can if we want to. Come on, Pennsy, let's wake up and show them we can do it. Come on, let's see a few names from Pennsylvania in our next issue.

Wishing you all luck and happiness throughout the year.

Yours sincerely,

Joseph Gruber (Burgettstown, Pa.)

Dear Father:

I am writing to you the first time. First I will tell you about my life. I was born in Canon City, Colorado, on October 13, 1925. When I was a little baby I was always sick. When I was a year old my brother was born. One thing funny about him was that he was very little and he always wanted to sleep. I did not want to sleep.

I am trying to win a prize in the animal hunt. I have not won a prize in my life, yet. I hope I win.

Anton Zupan (Canon City, Colorado)

SHEBOYGAN SHORTS

Dear Father:

The name of our school is SS. Cyril and Methodius built in 1918 . . . twenty years old . . . located on New Jersey Ave., and North Water street . . . **Margaret Abstetar**

This is the first letter that I am writing to you . . . It is about our school . . . It has two floors with eight rooms . . . Has a gym too . . . Have recess fifteen minutes . . . Have a playground . . . am 12 years old . . . yours truly . . . **Arthur Progar**

This is my first letter to the Ave Maria . . . Hope you like it . . . The color of our school is gray . . . made of brick . . . The playground of the school is very large . . .

Had a mission not so long ago . . . I am on the second floor in the southwest corner . . . Good-bye

Christina Vrtoctnik

This is the first time I am writing to you . . . I am writing a letter about my school . . . The children of our school play many games . . . We build snowmen, slide, have snowball fights and other different games . . . Girls play basketball . . . your Junior Friend . . . **Phyllis Brulla**

I enjoy reading the Ave Maria . . . Our parish takes up about one-fourth of the block . . . The church and school are made of large bricks . . . last year our church celebrated its 25th anniversary . . . **Marcella Skrube**

I go to SS. Cyril and Methodius school . . . Inside it is very clean . . . Walls are painted with a creamcolor . . . During the recess hour we have very much fun playing tag, hide and seek or else we play in the snow

Marion Kurre

The outside of the school is built of bricks and has a nice lawn . . . The children are quite pleased with the size of the playground . . . While at recess the boys play buck-buck and other games fit for the season . . . Best wishes . . . **Bernard Kregel**

Now that it's 1938 our school is twenty years old . . . Built in 1918 . . . There is a big park where we can play . . . Our school has a very good location . . . Our church was 25 years old last year . . . A new cross was then put up . . . It is a silver cross . . . **Roseline Mahler**

This is the second time I am writing to the Ave Maria . . . Our school was built in 1918 . . . Father Cherne was pastor when the school was built . . . There are eight rooms . . . Before Christmas we had a mission. Fathers Alexander and Vodushek visited our school . . . **Anna Gasser**

I am a pupil of the seventh grade . . . This is the first letter I am sending to the Ave Maria magazine . . . The school is of large whitish bricks . . . It is two stories high . . . In the back of the school is a playground . . . The parish church is right next to the school . . . **Hermina Ribich**

The church has vines crawling way up almost to the roof . . . There are two large doors . . . We go into these doors and find ourselves in a hall . . . Next we go into the church. It is very beautiful . . . The Stations of the Cross are painted on pictures set in the walls . . . When we look further on we see the beautiful altar

Margaret Valentincic

This is the first chance that I had to write to the Ave Maria . . . For Christmas we had a play both Slovenian and English . . . We got a box of candy for Christmas from the church . . . We had a Slovenian Mission which was very nice. All the old folks came and sat way up front.

Louis Golcicnik

Dear Father:

This is the second time I am writing to the Ave Maria. I am 14 years old and I go to St. Mary's Assumption church. In summer I go to Washington Trade school. When the mailman comes I always get the Ave Maria because I'm always home. My little brother was sick for two years. I got a burn on my leg. I wish you a happy Easter.

Your friend,
John Sadar (Pittsburgh-)

Dear Junior Friend:

This is my first letter to the Ave Maria. I am fifteen years old and a sophomore in high school. I do not go to a Catholic school because there isn't one in Panama. I take four subjects and I have three teachers. There is a three year high school here.

We have a church here but a priest comes here every other Sunday from a parish 15 miles away. And on Sundays when we don't have Mass, we say the Rosary and sing songs. The priest is very good. This summer he brought two sisters (his sisters) here to teach the children their catechism. They were here four weeks. Many children were baptized and many made their first holy Communion. This summer we also had a motor mission here for a week.

Well, I have to save something for next time so I will close and remain,

Your new friend,
Josephine Ancel (Panama, Ill.)

Winner of the April LETTER CONTEST

Dear Rev. Father:

I read about your contest for the most interesting letter. I thought I would write about what I saw on Sunday, January 30, 1938. As usual, on Sundays my mother always takes us out in our car. This Sunday we decided to go out to the beach. When we got out there, we parked by the ocean side. As we were sitting there, we saw quite a few people swimming in the ocean. You probably will be surprised to hear this because back East it is snowing and you have to go around in warm coats. Here in San Francisco we don't have to go around in warm clothes. I don't have to wear long woolen stockings like the girls and boys back East, where it is snowing. I wear short stockings, I hope my letter proves to be very interesting to you. I remain,

Your friend,
Dorothy Plutt (San Francisco)

**BOOST
THE
JUNIORS'
CORNER**

WE JUNIORS SPEAK!

- Otto of the Silver Hand
- Jerry and Pal
- Cassie Crane
- The Capture
- Sports

Once upon a time there lived a king by the name of Baron Peter and his wife the queen whom they called Baroness.

It was one summer morning when the Baroness was talking to the Baron. "Soon you will part with me for two days," said the Baroness.

Then he set out on his journey. The two days were over and the Baroness was waiting for the Baron. Soon the door opened and in came One Eyed Hence. Following him were four men carrying the Baron. The Baron was wounded. At the sight of him, the Baroness fell and died. For hours the Baron lay unconscious on a bed and finally with a loud cry arose, "My dear Baroness, where are you?" There was no answer. He got off the bed and went to the room of the Baroness. There sat one of nurses of the Baroness with a little child in her arms. His name was Otto.

Otto was taken to a monastery where his life was happy and gay. One day his father came for him, but he didn't stay long. Later Otto was kidnapped by a king named Baron Henry. One day Baron Henry came to Otto's room and cut off his hand. Baron Henry had a daughter who loved Otto. She helped him get away to his father and there they returned to the monastery where he was healed. Then he went to see the Emperor. There he saw a beautiful lady whom Otto later married. As a gift he received a silver hand. That is how his name became Otto of the Silver Hand. —Regina Jasbec (Chicago)

Pal was a white and brown dog that belonged to Jerry Haynerd. Pal was given to Jerry by his aunt in Wisconsin. They were very good friends.

Jerry built Pal a house in which he stayed during the night. They often went for long walks together.

One afternoon Mrs. Haynerd asked Jerry to go to the store for her. He called Pal. As they were on their way Jerry met some of his classmates.

"Come and play ball with us," one of the boys said. "All right," Jerry said completely forgetting about his errand.

When Pal saw Jerry go to the field with the boys he ran after him and started to bark. As soon as Jerry saw Pal, he remembered that he had an errand to do. He promised the boys that he would be back later, and started on his way.

On their way back, Jerry dropped his package. "Go get it," he said to Pal. The dog started toward the place where the package was without looking if any au-

tomobiles were coming. As he picked it up a car struck him. Jerry ran toward Pal. The man that ran him over stopped the car and got out of it. He picked up the dog and took him to a Dog's hospital. Jerry went home to tell his mother of the accident.

A month later Pal was out of the hospital and Jerry was very happy. —Bertha Vavpotic (Chicago)

Nowhere in Ducktown, from one edge of the watery marsh to the other, was there a prouder father than Peter Quackle Duck. Nowhere in Ducktown was there a prouder mother than Mrs. Annabelle Hen. And nowhere in Ducktown were there two vainer and more conceited children than little Peterson Quackle and the Singing Chicken.

"What a fine, strong, sturdy boy Peterson is," Mr. Peter Quackle Duck would say to anyone who would listen.

"Don't you think that the Singing Chicken is the biggest, healthiest chick you ever saw?" Mrs. Annabelle Hen would ask everyone she met.

And their listeners would nod and agree, for there was no denying that Peterson Quackle Duck and the Singing Chicken came very close indeed to being perfect babies. Only it was very annoying to be reminded of it so often and sometimes Mr. Quackle Duck's friend longed to say, "Oh, I don't know. I saw a much bigger baby yesterday over on the West side."

And sometimes Mrs. Annabelle Hen's friends thought how pleasant it would be if they would say, "Oh, my dear, she's nice, but I'm sure that my neighbor's baby must weigh several ounces more."

But not a single baby in Ducktown was bigger than Peterson Quackle Duck or the Singing Chicken, and the neighbors made up their minds that they would have to wait until the two perfect children grew up.

—Mary Horwath (Chicago)

One day, not long ago, a group of policemen and the chief were sitting by the stove in the police station. The telephone rang and the chief answered it. "What did you say, a robbery?" said the chief. "Yes," said the voice on the other end of the line. "We'll be right over," said the chief.

The chief got his men together and they rushed to the scene of the robbery. There was a woman standing near the man, with a rolling pin in her hand. The man who was lying on the ground unconscious, was apparently hit over the head with the rolling pin.

They took the man and the woman to the police sta-

tion and there they were questioned. When it was the lady's turn to be questioned, the chief said, "Are you sure this was the man that robbed the bank?" "I'm quite sure he is the man." "Bupt can you prove this?" asked the chief. "Of course I can," said the woman. "How," asked the chief. "Well," said the woman, "because he gave me half of the money." With this the chief and the other policemen laughed. The lady, after returning the money, was released and the bump on the man's head was treated.

—Dolores Roth (Chicago)

There are many sports in the United States. The two

most important are football and baseball. Baseball holding the first place. The game is witnessed by large crowds of spectators. The skill of nine players is matched against the other nine. The uniforms of the baseball players are very attractive to any boy. The spikes on the baseball player's shoes aid their running.

Football seems to be a more dangerous sport. Here eleven players participate on both sides. They are dressed more heavily than the baseball players to protect them from injury while tackling the man with the ball. Many players are injured playing football.

—Henry Sojovic (Chicago)

CONTEST PAGE

THE FLOWER HUNT

In each of the following sentences there are hidden flowers. How many can you find? THE ONE FINDING THE MOST SHALL BE THE WINNER OF THIS MONTH'S PRIZE. IN CASE OF A TIE THE WINNER SHALL BE DETERMINED BY MEANS OF DRAWING. ALL ANSWERS MUST BE IN THE MAIL BY APRIL 12TH. COME ON JOIN THE FUN! And here are the sentences:

1. Dahlia, our colored cook, bought herself a new coat for Easter.
2. John met dad and Eli on the steps of the dais yesterday afternoon about four o'clock.
3. Noah in his tall ark spurned the raging waters outside.
4. You will find that the fir is found near the pans yonder.
5. Mary saw the ape on your fence drop ink on the cat's tail.

6. James sat on his porch idling away the hours writing prose.

7. Bosses usually forget men other than their near relatives.

8. Lil acted strangely toward me lately so I hit her with a snowball.

9. He stole our car but U. S. agents soon caught up with him and placed him behind bars.

10. Rip Winkle let his nap drag on and on and awoke twenty years later.

11. I risked my reputation riding a car nationally known for its poor construction and high cost.

12. In his great haste Robert ran so fast that he fell on the lady's slippery sidewalk.

WINNER OF THE FOWL HUNT CONTEST

WAS

ANGELA MAROLT, Gilbert, Minn.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Že dolgo dolgo niste nič slišali od nas aspirantinj na gričku Assisi v Lemontu. Čas je, da se spet oglasimo. Tukaj pri nas je res prav lepo, čeprav je stara mati zima tudi na naš kraj precej pritisnila. Vendar letos ni prav posebno huda. Danes, ko to pišem, je 5. februarja in namesto snega pada zunaj dež. Vesela sem, da je danes sobota. Če bi bil kak drug dan v tednu, bi nam ta dež nič preveč ne ustregel. Hodimo namreč v precej oddaljeno šolo vsak dan. Dve gresta v College sv. Frančiška v Joliet, jaz pa Akademijo istega zavoda. Vsega skupaj nas je zdaj pet aspirantinj tu pri sestrah. Upamo pa, da bodo še druge prišle. Saj je prav lepo pri nas. Zdaj že mislimo na to, da bo kaj gorko postalo in se bomo lahko šle sprehajat gori na hrib. Sicer smo že na hribu, ampak zadaj za našo hišo in cerkvijo je še dolg breg in je treba precej stopinj narediti, da se pride na vrh. Od tam pa zavijemo v dolinico, kjer imamo Marijino groto in križev pot. Ob lepem vremenu so jako lepi sprehodi tam gori. Zraven pa pojemo vse slovenske pesmi, kolikor jih znamo. Tako bo spet kmalu pri nas, ko pride kaj gorkih dni. Zdaj pa pozdrav do prihodnjic.

Alvina Horžen.

Dragi Striček:—

To je moj prvi dopis v Ave Mariji. Jaz sem v četrtem razredu in moja učiteljica je sestra Marija Antonija, ki je Slovenka. Tudi nas uči slovenščine. Imam tudi dve teti v redu sv. Dominika. Obe učita v šoli svetega Lovrenca. Ena je s. Matilda, ki uči česti razred, druga je pa s. Marija Jordan. Imela sem tudi strica, ki je bil duhovnik. Ampak Bog ga je kmalu poklical k sebi. Bilo je maja meseca. Kmalu potem mi je umrla moja stara mati, to je mati pokojnega Rev. Shusterja. Tu Vam pošiljam par podobnic in Vas prosim, da se obeh kaj spomnite v molitvi. Tudi jaz sem postala članica "Ave Maria Club" in upam, da bom ostala zvesta. V zadnji številki so bila imena naših članic, pa je bilo eno ime izpuščeno. To je ime Therese Cesar. Ona je dobra in pridna članica. Brala sem tudi dopis Miss Frances Ropert in mislim, da ima dobro idejo. Sprejele smo tudi dve novi članici v naš klub in to sta Mary Jene Urbančič in Dolores Mauer. Zdaj pa Vas lepo pozdravljam.

Mary Catherine Turk, Cleveland, O.

Dragi Striček:—

Zopet se oglašam. Obljubljeno sliko še zdaj čakate. Dobili jo boste za pirhe. Gotovo! Father Andrej, asis-

tent pri sv. Vidu, so kazali v naši cerkvi sliko "Golgotha". Zelo mi je ugajala ta slika. Bila je tudi ves čas govoreča. Hvala gospodu Andreju. Črički se zopet pripravljamo za koncert. Dragi Striček, ali je mogoče Vam priti na koncert? Jaz bi Vas rada enkrat videla in vsi bi Vas radi poznali. Koncert je osmega maja in bo v čast vsem materam. Kmalu bo tukaj velika noč. Takrat bomo spet prav veseli, ker na veliko noč je vstal Jezus, naš Zveličar. Želim Vam, dragi Striček, in vsem čitateljem Ave Marije veselo Alelujo. Pozdrav.

Vikica iz Newburga.

Dragi Striček:—

To je moje prvo slovensko pismo. Jaz sem učenka 4. razreda slovenske šole sv. Cirila in Metoda v Sheboyganu. Moja učiteljica je sestra M. Rafaela. Ona je dobra za nas v šoli. Nas veliko nauči. Sedaj se učimo za prvo sveto obhajilo. Moja mama pravi, da se moram tudi slovensko učiti v pisavi in branju. Lep pozdrav.

Vaša Betty Jane Horžen.

Dragi Striček:—

To je moje prvo pismo. Jaz sem stara 11 let in hodim v šesti razred katoliške šole pri fari Matere božje v Pueblu. Moja sestra je Sister Albertina. Tukaj pri nas smo imeli sveti misijon. Bil je samo za nas ta mlade. Vodil ga je Rev. Regis Barrett. Bil je dober govornik. Vse ga je rado poslušalo, staro in mlado. Vsak večer je bila cerkev polna. Zdaj pa bodite vsi otroci pri Stričku lepo pozdravljeni. Pa se še kaj oglasite. Zdaj moram nehati, če ne, bo Striček vrgel pismo v koš.

Anna Volk, Pueblo.

KOTICEK *lemontskih klerikov*

ENO, DVE, TRI . . .

Kaj pa kleriki delajo te dni? I, saj se razume, da požirajo šolske knjige eno za drugo, kakor po navadi. Preden pride mašniško posvečenje, mora vsak klerik precej knjig prežvečiti. Pa boste mislili, da smo kakor koze, ko pravim, da moramo knjige žvečiti. Tudi si mislite, da stvar precej stane, ko je treba vedno nove knjige kupovati. Saj imate prav. Res je tako. Vendar moram povedati, da žvečimo knjige z zobmi svojega razuma. Knjige ostanejo še cele, ko so prežvečene, naše glave so pa včasih precej podobne suhim hruškam . . .

Zdaj pa nekaj resnega. Dne 8. januarja sta dva slovenska fanta postala tu pri nas sinova sv. Frančiška. Prejela sta tretjeredniško samostansko obleko. Prvi je Frank Hochevar iz So. Chicage. Zdaj mu je ime brat Pavel. Drugi je pa bil poprej Raymond Terselich iz La Salla, zdaj ga pa kličevo za brata Vincenca. Bog jima daj srečo in stanovitnost do konca. Upamo, da nam bo Bog še več dobrih bratov poslal.

Vsako nedeljo popoldne poslušamo radijskega duhovnika Rev. Coughlina. Veseli smo bili, ko je spet začel po novem letu govoriti na radio. Posebne hvale je vreden, ker se prav nič ne boji povedati resnico. Tak govornik je dandanes nujno potreben, ker je povsod dosti sleparjev, ki ljudstvo zapeljujejo v zmotu. Ljudje pogosto ne znajo razločevati, kaj je prav in kaj ni, kar jim sleparski voditelji povedo. Tudi tisk zna resnico dobro prikrivati. Skoraj samo po katoliškem tisku morejo ljudje zvedeti resnico. Father Coughlin nedeljo za nedeljo razlaga ljudem, posebno pa delavcem, kako in kaj. Vemo, da jih prav veliko po vseh Združenih državah poslušaja tega moža. Bog ga ohrani, da bo mnogim oči odprl!

Fra. Martin Stepanič.

MOLITI IN NE NEHATI.

Dva mladeniča stojita pri avtomobilu. Janez da roko prijatelju Jožetu in pravi: Z Bogom. Jože pristavi: Pa moli zame, Janez! Janez se posmeje in napol zares, napol za šalo odvrne: Meni naročaš, naj molim zate? Saj veš, kolikokrat jaz molim. Če bi začel zdaj moliti, bi vsi nebeščani leteli k oknu in bi kazali name: Poglejte, kdo je moliti začel . . .

Oba se smejeta in Jože reče: To bi bilo imenitno, Janez! Če bi te vsi nebeščani poslušali, bi gotovo vsi zate prosili in bi bil uslišan. Le odloči se in moli zame.

No, naj pa bo. Bom pa res poskusil. Zdaj pa zares z Bogom!

Vprašanje je sedaj, zakaj ima Janez molitev za tako težko in čudno stvar. Ail je res taka težava z molitvijo?

V katekizmu najdemo na vprašanje, kaj je molitev, sledeči odgovor: Moliti se pravi, misliti na Boga in se z njim pogovarjati.

Kaj je v tem tako trdega? Če premislimo odgovor katekizma, moramo reči, da molitev ni nič težja kot pogovor s prijateljem. Kaj pravite na to misel?

Vsak ve, da se prav lahko pogovarja s človekom, ki ga dobro pozna. Nič nam ni dolgčas ob takem človeku, nič ni treba iskati besed, kar same prihajajo na jezik. Ali ni res tako?

Ampak nekaj drugega je trubel z nami. Boga premalo poznamo, ker se dosti zanj ne zmenimo. Potem se nam pa godi kot v družbi neljubega človeka, ki ga prav malo poznamo in ne vemo, kaj bi rekli. Zato marsikdo spada med tiste, ki pravijo po angleško: Molitev je nekaj za "Holy-rollers" . . .

Drugi pa pravijo: Nimam časa. Taki seveda mislijo, da moliti ni mogoče drugače ko v cerkvi ali pa sploh na kolenih. Zato je treba, da se vrnemo nazaj k vprašanju: Kaj je molitev?

Misliti na Boga! Čas, ki ga porabimo za tako molitev, ni samo božji čas, ampak tudi naš. Bog je z nami vsak trenutek skozi ves dan. Bog nima svojega offica, na katerem bi bilo pisano: Doma me najdeš samo od 9:00 A. M. do 3:00 P. M. Kristus je rekel: Kdor išče, najde, kdor trka, se mu bo odprlo. Torej Bog da svoj čas nam ob vsaki priliki, kadarkoli hočemo.

Ako bi bil Janez mislil na Boga, ko je rekel poslovilne besede: Z Bogom, Jože, bi tisto bila že prava molitev. In če bi vse čez dan storil z željo, izpolniti božjo voljo, bi bila to najboljša molitev.

Tretji pravi, da ne ve, kaj bi imel Bogu povedati. Takega želim vprašati: Ali tisto veš, kaj bi rekel prijatelju, če bi ga srečal? In še več bi takega vprašal: Ali si že kdaj kaj storil ali rekel svojemu prijatelju na čast? Ali si se mu že kdaj zahvalil za kako uslugo? Ali si ga že kdaj poprosil za to ali drugo prijaznost?

Ali se od naše molitve kaj drugega zahteva? Gospod Kristus je naučil svoje učence, naj molijo: Oče naš, kateri si v nebesih . . . V teh besedah je vse lepo po vrsti povedano, kako nam je treba moliti.

Le zakaj je bila nekaterim molitev tako lahka? Kako lahka je bila na primer molitev kralju Davidu, ki je zlagal tako lepe psalme. Vsak psalm je zelo lepa molitev.

Na primer: Blagor vsem, ki se boje Gospoda, ki hodijo po njegovih potih.

Drugi prekrasen zgled molitve je sveta Terezika, naša moderna svetnica. Med drugimi njenimi molitvami najdemo tudi sledečo: Gospod, reši nas takih svetnikov, ki nosijo kisle obraze . . .

Tudi take ljudi srečujemo, ki pravijo: Saj nič ne pomaga moliti. Nikoli me Bog noče uslišati . . .

Prevečkrat prosimo samo za časne stvari. Mnogi so, ki bi radi, da bi se Očenaš začel z besedami: Daj nam danes naš vsakdanji kruh . . . Potem proti koncu enkrat naj bi prišle besede: Pridi k nam tvoje kraljestvo . . .

Ampak molitev ne sme biti samo za časne reči. Kristus je rekel: Išcite najprej božjega kraljestva in njegove pravice . . .

Torej moramo pri molitvi imeti najprej v mislih duhovne dobrote. Potem bo mnogo mnogo časnih težav prenehalo samo po sebi.

Ako bo Janez bral te vrstice, bo morebiti drugič bolj s srcem sprejel Jožetovo naročilo, naj se ga spominja v molitvi.

Fra. Daniel Cadonič.

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

(Dalje.)

KO se je polagoma razvedelo zaslužno delovanje P. Damijana po otoku in drugod po svetu, je postal od časa do časa deležen tudi javnega priznanja in pohvale. Osebnost se ni potegoval za kaj takega, nasprotno, celo skrival je samega sebe in svoja dela pred svetom. Toda kadar je mislil, da bo kaj koristilo njegovim ljubim gobavcem, se ni branil priznanja v javnosti.

Leta 1878 je prišla na obisk kraljica havajskih otokov, ki ji je bilo ime Lilinokilani. Zelo je bila ginjena ob pregledovanju delovanja in uspehov P. Damijana. Ko se je vrnila domov, mu je poslala tako-le pismo:

“Dobro vem, da ne iščete nobene hvale in da delujete samo za blagor gobavcev in v čast božjo. Zato tudi ne pričakujete drugega plačila kot samo od Boga. Vendar iskreno želim zadostiti svojim željam, zato Vas prosim, prečastiti oče, da bi sprejeli odlikovanje z redom Kalakana in sicer kot poveljujoči poveljnik tega kraljevega reda. To naj bo v znamenje mojega odkritega občudovanja za Vaše delovanje, s katerim skušate olajšati bridkosti trpečih gobavcev in jim zmanjšati trpljenje. Vse to sem sama videla ob mojem zadnjem obisku na otoku Molokai. Vaša prijateljica Lilinokilani.”

Kmalu na to se je oglasil novi pomožni škof Koekmann pri kraljici-regentinji. Dospel je bil pravkar iz Amerike, da prevzame svojo novo službo. Ob tisti priliki ga je Lilinokilani naprosila, naj bi on v njenem imenu izročil odlikovanje P. Damijanu. Seveda se novi škof ni branil.

Tako je prišlo na otoku Molokai do ginljive slovesnosti. Ko se je bližal škof od pristanišča, mu je šla velika procesija manj bolnih gobavcev naproti. Po cerkvenih pobožnostih je bilo sklicano veliko zborovanje in škof je vpričo vse množice nadel P. Damijanu kraljevo odlikovanje.

Škof je odšel še isto popoldne in Damijan ga je spremljal doberšen del poti. Preden sta

se poslovila, je hotel Damijan sneti lepo odlikovanje, ki mu je viselo okoli vratu. Mislil je, slavnost je minila, zato je čas, da se kraljevo odlikovanje zopet umakne. Toda škof mu je zapovedal da mora vsaj tisti dan nositi svoj red na sebi. Škofovi zapovedi se je Damijan seveda uklonil brez ugovora.

Pozneje nekoč je imel Damijan obiskovalca. Moral se je narediti precej domačega in je začel stikati po Damijanovi spalnici. V svoje veliko začudenje je opazil, da ima Damijan oni slavni kraljevi red spravljen pod posteljo v škatli, ki si je bila v teku časa nalezla že precej prahu.

Očitajoče je vprašal odlikovanca, zakaj tako malo ceni kraljevo medaljo. Toda misijonar ni pokazal nikake zadrege, samo na kratko je pripomnil:

“Nisem prišel na Molokai zavoljo takih reči.”

Nekoč o priliki enega njegovih redkih obiskov v Honolulu so mu odkazali stanovanje v palači. Sprejel je, toda komodne postelje se ni pritaknil. Spal je kar na tleh in se pokrival s preprogo. Ker so ga zavoljo tega klicali na odgovor, se je opravičeval, da noče pustiti v imenitni postelji bolezenski klic. Saj vendar ves svet ve, kako nalezljiva je gobava bolezen. Toda v resnici se je hotel le izogniti nevarnosti, da bi samega sebe pomehkužil. Saj je bilo izpričano, da je doma in drugod vedno spal na prav trdi postelji.

Tudi to kaže, kako velika duša je bil naš apostol gobavcev. Človek bi mislil, da bo mož zadovoljen s tistim zatajevanjem, ki ga je moral jemati nase med gobavci. Kdo bi na njegovem mestu ne bil vesel, če se mu kdaj za spremembo ponudi nekoliko udobnosti ali celo gosposkosti? Toda Damijan se je že od mladosti vadil in uril za brezobzirno strogost do samega sebe. Duh spokornosti ga je spremljal na vseh njegovih potih in v vseh okoliščinah.

Nekoč so njegovi sorodniki dali tiskati nekaj iz njegovih pisem v neki katoliški list v Belgiji. Ko je Damijan zvedel tisto reč, je pokaral domače, zakaj so dali tisto reč v javnost. Pisal jim je:

“Že poprej enkrat sem Vam naročil, da tega ne delati. Nimam rad. Želim biti nepoznan svetu. Posledica onih mojih pisem, ki sem Vam jih poslal, je pa sedaj ta, da govorijo o meni povsod, celo v Ameriki.”

ČESTITKE IN ŠE KAJ

Mary Fajfar, Aurora, Ill.

Ob drugi priliki je pisal svojim ljudem v Evropo:

“V resnici ne utegnem misliti na vas, razen v molitvi. Spominjam se vas tudi pri sveti maši. Imam navado, da vas v duhu vsak dan obiščem.”

Poleg obilnega drugega dela je imel čas, da se je bavil z rejo kuretine. Tudi golobe in podobno žival je imel okoli sebe. Ko se je pokazal pri njih, so se vse živali zgrnile okoli njega, sedale mu na ramena in zobale iz njegovih rok. Bili so res veliki prijatelji, toda kadar je bilo treba dobre juhe ali mesne južine za gobavce ali razne goste, jim ni prizanašal z nasilno smrtjo.

Dolgo je že tako sameval na otoku, ko pride žalostna novica, da mu je umrl dobri oče. Takrat so mu pač misli poromale v domače kraje in v duhu je spet videl očeta kot tolikokrat v zorni mladosti, kako pretrga vsako delo, ko se oglasi zvon za angelovo česčenje, skloni glavo in se zataplja v pobožno molitev. Kakor je bil žalosten ob očetovi zgubi, se vendar ni dal niti za trenutek zapeljati napadom obupne otožnosti, ki bi marsikoga strla vsaj za nekaj časa v takih okolnostih. Nепrestano mu je bila pred očmi živa vera, da se bosta zopet našla oče in sin v objemu večne blaženosti. Takole je samega sebe prepričeval:

“Kolikor bolj se odpoveš rečem tega sveta, toliko bolj ti postaja jasno, da je Gospod edin resničen zaklad vernega človeka. Vse misli in vse želje naj ti bodo obrnjene proti nebesom in potruđi se na vso moč, da si zagotoviš tam gori prostorček po smrti.”

(Dalje prih.)

ZAHVALE.

Javno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in svetim Trem Kraljem za uslišano prošnjo.

Frances Marolt.

Zahvaljujem se presv. Srcu, Mariji Pomagaj in božjemu služabniku Baragi za srečen izid nevarne operacije.

Ana Medic.

Zahvaljujem se Materi božji za uslišano prošnjo.

A. Banic.

TUDI jaz se iz vsega srca pridružujem čestitkam za tridesetletnico obstoja prelepega lista Ave Maria. Iskreno želim, da bi mogla še dolgo vrsto let delovati med nami s svojimi zares podučljivimi in zabavnimi spisi. V mojo hišo prihaja že 23 let in mi je tako draga, da se vsake številke bolj razveselim. Tako branje človeka zares dušno in telesno okrepi. Ne vem, koliko let bi ji še želela, da bi se ne glasilo preveč brezupno. Ker pa vidim, da se tudi mladina zanima za ta list, morebiti ne bo popolnoma tja vržena beseda, če izrazim željo, da bi vsaj dočakala svojo petdesetletnico.

Ne morem si kaj, da ne bi omenila, kakšno zgubo so doživeli pri družini Gorenc v Burling-tonu. Dne 24. febr. jim je umrl nadebudni sin Elmer. Bilo mu je 20 let. Bil je zelo nadarjen mladenič in je pohajal višjo šolo. Kako je morala ta zguba zadeti starše, si lahko mislimo, če zraven vemo, da je komaj štiri mesece poprej umrla njihova hčerka Tončka, stara 24 let. Tudi ona je bila izobražena in sicer je bila učiteljica.

Čemu o tem pišem? Ni mi za to, da bi samo kako novico poslala v list. Toda ob takih prilikah se človeku usiljuje toliko misli, da je srce kar prepolno in bi se rado še drugim razodelo.

Kakor dve cvetlični gredi sta bila Elmer in Tončka na mrtvaškem odru. Ne mislim samo zemeljskih cvetic, tudi duhovnega cvetja sta imela dosti. Prijatelji so jima darovali veliko svetih maš. Ker vemo, da sta bila oba rajnka dobra otroka božja in se nista ogibala obhajilne mize, lahko rečemo s svetim pismom, da ju je Bog k sebi poklical, ker ju je rad imel. Tudi Popotnico sta oba prejela z vso pobožnostjo.

Nikoli ne bom pozabila besed, ki jih je govoril ob pogrebu župnik pri cerkvi sv. Petra in Pavla. Smrt, to so vrata nebeška, je dejal. Za temi vrati se šele prične naše pravo in resnično življenje. In nadalje je govoril. Tu pred nami leži mrtvo truplo mlade smrtne žrtve in tesno nam je pri srcu, ko mislimo na to uničeno, nek-daj toliko obetajočo mladost. Toda ne smemo biti sebični in zahtevati vedno le zase, kar nam je drago in ljubo. Tudi Marija je bila Jezusova

prava Mati in ga je ljubila bolj ko katerakoli mati svoje dete. Le pomislite, kako je njeno srce občutilo takrat, ko so Njegooov mrtvo truplo s križa sneli in ga njej v naročje položili. Sploh se zamislimo v Marijo sedem žalosti in jo občudujmo, kako v njenem najhujšem trpljenju ni prišel nejevoljen vzdih iz njenih ust. Misel na voljo božo je bila vedno v njenem srcu.

Zdaj je ravno postni čas in misli na trpljenje nam ne smejo biti tako tuje. Prav je, da si nabereмо zakladov v teh svetih dneh za poznejše življenje. Zato so mi prihajale na misel besede iz onega pogrebnega govora in sem jih tudi napisala v tolažbo vsem takim materam in očetom, ki jim smrt vzame iz njihove srede njihovo največje upanje.

PETDESET LET STARI SPOMINI

Matevž Leskovec.

VLETA lezemo in je naravno, da nam spomini radi uhajajo nazaj. Jaz gotovo nisem sam tak. Rad primerjam stare čase z današnjimi, posebno kar se tiče življenja in mišljenja današnje mladine v primeri s tem, kar smo mi doživljali in mislili v svoji mladosti. Takole se mi zdi: Mi smo imeli neprimerno bolj trdo življenje kot ga ima današnja, zlasti ameriška mladina, toda zadovoljnosti in veselja smo kljub vsemu mi veliko več imeli.

Vzemimo samo veliki teden v naši mladosti. Kakšno veselje smo uživali, ko smo hodili molit k božjemu grobu! Kako prijazno je bilo ob zgodnjih jutrih, ko so gospodinje po vasi že ob petih sežigale stari 'žegen', kar ga je bilo še ostalo od prejšnjega leta. Vsaka je naredila malo ognja na krožniku, potem pa pokropila vse poslopje z blagoslovljeno vodo te pokadila z gorečim starim "žegnom". Po vsej vasi je prijetno dišalo. Potem se je naredil poln dan in tako čudovito je vse oznanjalo prihajajočo pomlad. Če je bil veliki teden bolj zgodaj, si morebiti samo tu pa tam šele videl kos kopne zemlje, le malo pomladnih tičev, se je oglašalo. Toda ko-

likor manj je bilo teh pomladanskih znamenj, toliko bolj smo bili hvaležni zanje. Morebiti smo vedeli le za redke trobentice ob plotu za vasjo. Pa smo jih s toliko večjo ljubeznijo hodili gledat in božat. Res smo živeli v vsestranskem pomanjkanju, toda srčne radosti, ki sem jo vžil vsako leto zlasti okoli velike noči, bi ne hotel zamenjati z vso novodobno navlako, ki pitajo ž njo današnji rod.

Mojo opazko o pomanjkanju naj pojasni tale dogodek. Leta 1889 na veliki petek me je mati poklicala ob petih zjutraj.

"Matevž, vstani in pojdi z menoj v hosto. Rada bi spekla nekaj kruha, pa nimam nobene-ga polenca pri hiši."

Ko mi zazveni na uho beseda "kruh", me ni bilo treba več klicati. Takoj sem bil na nogah in sem zlezel po lestvi iz svoje "spalnice". Zopet me mati nagovori:

"Vzemi tole posodo z ognjem, bova malo pokropila in pokadila okoli poslopij, zraven pa molila, da bi nas Bog obvaroval vseh nesreč. Potem bova stopila v gozd po suhljad, ki jo je sneg nametal s starih debel."

Ko sva opravila doma, stopiva v gozd. Kmalu je bila nabrana precej velika butara. Povezala sva jo in postavila pokonci. Tedaj je moja mati pokleknila pred butaro in nastavila glavo. Jaz sem ji prevagal butaro na glavo, ona se je uprla ob mene, da je mogla vstati na noge.

Kadar pomislim na to, še vedno občudujem materino potrpežljivost, da je nesla tako breme na glavi precej dolgo pot do doma. Vse samo zato, da je mogla otrokom speči hleb kruha za veliko noč. Danes bi menda moral z lučjo iskati tako mater, ki bi se toliko žrtvovala, pa vendar ni prave zadovoljnosti na svetu. O, kakšno veselje so imeli naši stari pri vzgojevanju svojih otrok! In ko se jim je nov otrok narodil, čeprav je bil že šesti ali sedmi, so ga bili vseeno veseli. Zdaj si pa človek oglej današnje družine. Ko se jim rodi drugi otrok, že pravijo: Dosti je! Kdo jih bo pa preživljal. Tudi taki tako pravijo, ki imajo vsega dosti.

Ako pripovedujem otrokom, kaj vse so pretrpeli moji starši, dobim v odgovor: To je tvoja stara zgodba, ki si jo že tolikokrat povedal. Zdaj ni več tako, da bi na glavi nosili drva. Saj je v hiši telefon, pokličeš in vse ti pripeljejo na dom, česar ti je treba za kuhinjo in hišo. Danes

ni nihče več tako trepast, da bi nosil vodo na glavi, ko sama priteče v hišo.

Saj bi človek nič ne rekel, ko bi ljudje znali ceniti te zares koristne naprave. Ko bi bili vsaj malo hvaležni Bogu in kazali malo več zadovoljnosti pri svojem primeroma tako lahkem življenju. Ta nezadovoljnost in večna želja po še večjih ugodnostih je že kar od sile. Že dolgo mi je ležalo na srcu, da bi te reči napisal, odleže mi, ko bo na papirju. Pa oprostite, saj veste, da vsak najrajši o tistem piše kar mu na srcu leži.

Tako se mi zdi ta reč kot tista povest o piščalki. Nekdo je ubil človeka in ga je seveda pekla vest. Sililo ga je, naj se spove, pa se ni upal pred nobenim človekom priznati zločina. Zato je šel, izkopal jamo v zemljo in vanjo zakričal svoj greh. Bilo mu je lažje, češ da je vsaj materi zemlji povedal. Čez sedem let je na tistem mestu zrasla vrba. Prišel je pastir in si urezal piščalko. In glejte, piščalka je tako čudno piskala o tistem umoru, da so kmalu imeli morilca v rokah.

Morebiti se bo z menoj podobno godilo. Domišljam si, da sem si s tem pisanjem olajšal srce. Toda kaj pomaga Mladi tega itak ne bodo brali, stari bodo pa rekli: Oh, Matevž, to mi že vse sami vemo in ni treba, da bi nam ti pripovedoval. Kar lepo zase bi bil obdržal.

Po vsem tem se da ta reč urediti samo po enem načinu. Napisal sem, to je enkrat ena, ker me je srce k temu priganjalo. Za tisk pa ni, ker se ne spleča. Torej naj bo urednik tako prijazen, da bo skopal jamo v svojem uredniškem košu in pokopal vanjo ves greh tega mojega pisanja.

(Urednik dostavja: Veste, Matevž, jaz bi morebiti naredil po Vaši želji. Ampak iz mojega uredniškega koša ne rastejo vrbe in torej tudi noben pastir ne bo mogel piščalke narediti ob njem. Če v Vašem slučaju ne bo treba sedem let čakati na policmane, naj bo pa — moja odgovornost . . .)

ZAHVALA.

Prav lepo se zahvaljujem Mariji Pomagaj, da nas je v času velike nevarnosti obvarovala ognja. Prilagam dar v dober namen.

Mary Kovacic.

PIŠI, PIŠI, PIŠI!

Urednikov odgovor enemu izmed mnogih.

ENEMU pišem, mnoge imam v mislih. Preberite vsi in k srcu si vzemite vsi.

Odkar sem začel pozivljati naše ljudi, naj sami pišejo za list in za Koledar, dobivam teden za tednom jako mnogo prispevkov za oboje. To je zelo razveseljivo na vse strani. Nisem pa mislil, da si bom s tem nakopal tudi veliko sitnosti in celo zamere na marsikatero stran . . .

Najbolje bom zadevo pojasnil in razložil, če porabim pismo enega naših sotrudnikov, ki mi je prišlo v roke pred par tedni. Pismo je prišlo obenem z debelim zvezkom spisov, ki bi zadostovali najmanj za dve številki našega lista. Pa imam že odprej od tega moža veliko zbirko. Vse skupaj mislim da bi prav lahko napolnilo en cel Koledar ali pa par mesečnikov lista Ave Maria. Pa ta mož je samo eden izmed takih plodovitih sotrudnikov. Zdaj pa berite, kaj mi piše!

Častiti gospod urednik:—

Mojo prvo knjigo prispevkov ste že davno dobili. V njej je bilo osem spisov. Zdaj Vam pošiljam drugo knjigo. V njej boste našli sedemnajst spisov. Vse to je O. K. Prosim, priobčite vse v list Ave Maria. Vse je zanimivo. Dosedaj ste priobčili samo dve moji stvari, kje so druge? Nekje morajo ležati še mnoge moje stvari od leta 1933 in 1934. Kje so? Ni ne duha ne sluha. To ni prav. Menda ni šlo vse skupaj v peč?

Ko sem to bral, sem samo vzkliknil: Bog pomagaj! Kaj naj pa tudi drugega rečem? Ko sem se malo oddahnil, sem dobil pošto od drugod in tudi tam sem bral podobne pritožbe. Tedaj sem svoj prvi vzklik ponovil in še dodal: Tisočkrat Bog pomagaj. Tudi na tem mestu ne bom drugega zapisal kot tisti svoj vzklik. — Toda v pismu berem naprej:

Vse to lepo natisnite v list. Če ne, drugičkrat pike več. Če v list ne pride, zakaj bi si glavo belil? O, tako pa ne. Jaka, ne boš kaše pihal. Jaz nimam volje, da bi pisal za v peč. Pošteno Vas bom za ušesa, pa tudi tiste, ki so bili še pred Vami uredniki. Zdaj imate 102 strani, od prej najmanj 42, pa nikjer nič . . .

Zdaj bom pa zapisal eno prav resno besedo. Prijatelj moj, jaz sem že tudi mnogo mnogo napisal — za peč . . . Pa čemu bi le sebe omenjal. Veliki pisatelji in pesniki, ki jih ves svet občuduje, so veliko napisali — za peč. Ali razumete? Ni vse za tisk, kar človeku v času "navdihnjenja" pride pod pero. Veliko vaje je treba, mnogo poskusov, da pride nazadnje prava stvar na papir.

Ali se res ne splača pisati, ako že naprej ne veste, da bo vse prav gotovo natisnjeno? Slišite, kaj pa je Vaše pisanje? To so Vaše misli, ali ne? Toliko so drugačne te Vaše misli od drugih Vaših misli, da so te tudi zapisane, dočim imate druge samo v glavi. Ali nimate nič takih misli, ki so samo za Vas? Al nimate včasih zelo dobrih misli, ki so samo za Vas? Če je vredno, da si take misli večkrat v spomin pokličete sami zase, je gotovo tudi vredno, da jih zapišete sami zase!

Tako početje je zelo izobraževalno in vzgojno opravilo. Vsak človek, ki se šteje k izobražencem, bi moral imeti posebno knjigo, kamor bi zapisoval svoje misli in občutja, pa v prvi vrsti zavoljo samega sebe. Zato namreč, da od časa do časa tisto knjigo odpre in si pokliče v spomin vse tiste lepe misli, ki so ga dvigale v višave kdaj poprej. Saj veste, da človek ni vedno enako razpoložen. Včasih postane popolnoma "suh" v svoji notranjosti in se mu vse skupaj "gravža". Ali niste tudi Vi tak? Ali sem samo jaz in še kdo z menoj? Mislim, da smo vsi taki. Takrat nam morebiti nobena knjiga ne ugaja, noben časnik nas ne razveseli, nobena družba nam ni všeč. Vse se nam zdi tako nekam daleč od nas, da se nas nič ne prime. Ako pa v takem razpoloženju vzamemo v roke svoje lastno "pisano delo", pa naenkrat najdemo v njem — samega sebe!

Pravite, da nočete pisati za — peč . . . Ali med listom in pečjo ni nobene druge shrambe? Ali mora iti na vsak način v peč, kar ne gre v list? Seveda Vam urednik ne bo rad vrnil spisov, ki jih ne more priobčiti, toda naredite tako, da boste vedno sebi ohranili doma prepis, ki si ga shranite. Toda, rekli boste: čemu naj prepis hranim? Nisem pisal zase ampak za list. No, če imate tako majhno mnenje o svojih spisih, da celo za Vas samega nimajo nobenega pomena, kako morete biti tako trdno prepričani, da bodo vsi drugi kar požirali Vaše spise? Naj-

prej jih morate sami visoko ceniti in jih imeti doma v predalu za "slabe čase", potem šele smete upati, da bodo tudi za druge imeli pomen. In vendar pišete dalje:

"Vse je dobro, kar sem napisal. Naročniki take stvari radi berejo in premišlujejo. Zato še enkrat rečem: Vse natisnite, pesmi in druge spise. Drugič pa še kaj napišem. Z Bogom in Marijo za slovenski narod!"

Spet eno prav resno besedo. Jaz vem, dobro vem, da je v Vaših spisih in v vseh, ki jih dobivam v obilnih zalogah, mnogo dobrega, marsikatero res zdravo jedro. Toda prvič ima list svoje meje in še nikoli niste videli, da bi kak spis "doli visel". Pri listu ni mogoče tako narediti, kot je hotel imeti tisti človek, ki je dal slikati sv. Krištofa, pa je bila deska premajhna in je rekel, naj Krištofu noge "doli vise". Nak, tako se pri listu ne da narediti. Zato mora urednik mnogo izbirati, preden pravo odbere. Mora krajšati, črtati, popravljati.

Za vse to je pa treba mnogo časa. In ravno tega mi letos najbolj manjka. Res, zelo zelo manjka. Pa mi pride med mnogimi pismi, ki zahtevajo takojšnji odgovor, debel zvezek spisov, ki so vsi namenjeni precej za prihodnjo številko!!! Še prebrati ne utegnem, kaj šele izbirati in popravljati. Če pa take reči odložim in želim počakati ž njimi, da pride kaj časa za pregledovanje in branje, je pa že velika nevarnost, da se bom hudo zameril . . . Dopisniki pravijo: Še odgovoril mi ni, nemarnost in prevzetnost uredniška . . .

Ali boste po vsem tem kaj razumeli? Verjemite, v resnici rad berem vse take spise, kadar utegnem, ker so do malega vsi resnično zanimivi. Niso pa vsi za tisk in skoraj nobeden — brez obilnih popravkov. Saj drugače biti ne more. S tem pa nikakor ni rečeno, da nehaite pisati. Nikakor ne. Ponavljam vsem in vsakemu: Piši, piši, piši! Pri tem moraš pa vedeti že naprej, da boš marsikaj napisal le — zame in zase. In tudi, če boš kaj napisal za — peč, ne bo nobene škode. Verjemi in — piši!

Zahvaljujem se Materi božji in Mali Cvetki za uslišano prošnjo. Bila sem zelo bolna in sem obljubila javno zahvalo, če bom uslišana.

Mary Swan.

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Hugo.

FINO povedano. — Pri slavnostnem banketu nekega ameriškega mesta sta skupaj sedela župan in škof. Pogovor je nanesele tudi na brezposelne in njih javno oskrbo. Župan je dejal, da je moral stotinam družin ukiniti podporo. Škof ga vpraša, kako misli nadalje preživljati dotične družine. Odgovori mu, da sam ne ve. Mestni očetje kot zastopniki ljudstva bi sicer radi, da bi ne bilo treba nikomur stradati, so pa proti vsakim novim nakladam, s katerimi bi se dalo to preprečiti. Škof se malo zamisli, potem pa pravi: Gospod župan, ako ne najdete kakih virov za vzdrževanje svojih brezposelnih, bi vam svetoval, da svojo uradno pisalno mizo odmaknete od okna. Sicer vam utegne lepega dne kak kos opeke prileteti v glavo.

ŽIVA obramba vere. — Kakor so slabi zgledi katoličanov, zlasti duhovnikov, živi grobokopi vere, tako so lepi, izpodbudni zgledi katoličanov, posebno še duhovnikov, njena najuspešnejša obramba. To je stara, že neštetokrat poudarjena resnica. Te dni jo je zopet potrdila protestantinja Miss Rachel K. McDowel, urednica verskega pregleda pri "New York Times". Pred 120 protestantskimi pastori je izjavila, da kadar je blizu njujorskemu kardinalu Haysu, se ji zdi, da je bliže Bogu, ker je on pravi poslanec Kristusov. Ugovarjali so ji, češ da jo njegov škrlatni ornat slepi. Zavrnila jih je, da to čuti tudi, kadar ga sreča na ulici v obleki navadnega duhovnika. Da, živ zgled je najmočnejša obramba vere in najprivlačnejši magnet.

BRANJE sv. pisma — zločin. — V Saratovu v Rusiji je mužik Schmolz, menda nemški kolonist, bral sv. pismo in ga razlagal mladini, ki se je zbirala okrog njega. Boljševiški špijon ga je radi tega "zločina" oblasti naznanil. Starček 70 let je dobil 4 leta zapora. Sv. pismo, ki se je dedovalo od roda do roda, mu je bilo zaplenjeno in poslano v mestni muzej kot spomin na nekdanje kapitalistične in "praznoverske" čase.

HIŠA postavljena na pesek. — To je vsaka cerkev, ki ni zidana na skalo — Kristusa. Te dni smo brali, da je v Angliji izšla knjiga "Nauk anglikanske cerkve". Njen pisatelj je po naročilu posebne cerkvene komisije 15 let proučeval nauk raznih verskih ločin, da bi dognal, kaj jim je še skupnega. Našel je, da je le malo takega, v čemer bi se vsaj kolikortoliko vjemalo. Ko je komisija pregledala njegove ugotovitve, se je izrazila: Misli o tem ali onem, kakor ti drago, kljub temu še lahko ostaneš kristjan. Pač žalostna ugotovitev in še žalostnejša zadovoljitev. Vzemi pa v roke kakršenkoli katoliški katekizem, pa boš vedel, kaj veruje, kaj mora verovati vsak katoličan, v kateremkoli delu sveta. Pač zato ker je edino katoliška cerkev pozidana na skalo.

VELIKA zamisel v pozni uri. — Eriejski škof Marco Gannon je vrgel v javnost veliko zamisel, kako bi mi katoličani, ki tvorimo eno petino ameriškega prebivalstva, misijonsko lahko zajeli ostale štiri petine kristjanov in modernih poganov. Predvsem odkrito pove, da nam ni v čast, ker tega že zdavnaj nismo storili. Po pravi. Kajti to ogromno misijonsko polje, ki ni tako neplodno kot se zdi, se razprostira pred našim pragom, oz. sega celo v naš zelnik, kot pravimo. Potem pa predlaga izrečen načrt, kako bi se dal ta misijon uspešno izvesti. Tla zanj naj bi zoral naš katoliški tisk, ki si ga nismo nikdar dosti prizadevali med drugoverce in brezverce razširiti. Zato imajo o katoličanstvu tako zmešane pojme, da jim je v strašilo, ne vabilo. Ko bi enkrat potom našega tiska razpršili razne predsodke, bi začeli z živo besedo, ki bi imela vse prijetnejši odmev med njimi kot doslej. Seve to ni majhno delo. Toda dobro organizirano in s pritegnitvijo laičkih misijonskih sil bi se dalo izvesti. Upamo, da ne bo ostalo samo pri zamisli. Tem bolj upravičeno upamo, ker je to zamisel škofa, ki je načelnik tiskovnega odseka naše katoliške akcije. Hierarhija si bo na njegovo pobudo to zamisel nedvomno osvojila. Vprašanje je le, če se bo katoliško laičstvo odzvalo temu misijonskemu klicu v pozni, a ne prepozni uri.

ZA uzakonitev umora in usmiljenja. — Amerika že ima svoje "Narodno združenje za legalizacijo umora iz usmiljenja". Organizirano

je bilo v New Yorku. Načeljuje mu glavni propagator v tej deželi, Dr. Karl Franc Potter. Prvi člani so iz raznih stanov in poklicev. Večinoma taki, ki so tudi prvobojevniki za porodno kontrolo. Celo brez judovskih rabinov in protestantskih ministrov ni. Namen udruženja, kot že ime pove, je prepričati državne može postaviti, da prikrajšanje bednega življenja neozdravljivo bolnih ni umor, ampak delo človekoljubnega usmiljenja, ki ne sme biti kaznovano, rajši nagrajeno. Na to seveda ti propagatorji ne pomislijo da je življenje last Njega, ki ga je dal, ne tistega, ki ga uživa in ki kot užitkar nima pravice razpolagati z njim. Nihče, ki priznava pravna načela zdrave etike ali verske morale, ne more glasovati za legalizacijo umora iz usmiljenja. Pri vseh teh mora zadeti na odločen odpor. Tega se propagatorji tudi zavedajo.

GLAVNI vzrok razporok je samoljubje. — Tako je izpovedal naš clevelandski sodnik, Mr. Frank Lavše. Njegova izjava temelji na stotinah slučajev, ki jih je kot razsodnik v zakonskih in družinskih zadevah poravnaval. Mož in žena se ne znata drug drugemu prilagoditi, se drug za drugega žrtvovati. Srečno zakonsko življenje je možno le tam, kjer znata zakonca 55% drug drugemu na ljubo popustiti, se drug za drugega žrtvovati. Katoliško časopisje je to strokovnjaško in zgolj na izkustvu slonečo izjavo našega odličnega rojaka z zadovoljstvom na znanje vzelo. Po pravici pa je dostavilo, da je najmočnejše sredstvo proti samoljubju zakoncev nadnaravno cepljena medsebojna ljubezen, ki izvira iz zakramenta sv. zakona, na katero pa moderni zakonci tako malo dajo.

POKVARJENO božično veselje. — Vsa leta svoje strahovlade si ruski boljševiki prizadevajo uničiti vsako versko sled. Zlasti se prizadevajo, da bi že enkrat pogasili najbolj žareči verski ogenj, ki zaplapola o božičnih praznikih. Tudi prošli Božič so vse storili, da bi ljudem zamorili skomine po krščanskem božičnem veselju. Vse mogoče lastne proslave so nastavili za tiste dni. A po poročilih iz Moskve so bile za Božič vse cerkve, ki so še odprte, nabito polne vernega ljudstva. Velike množice so zunaj sledile sv. obredom. Res, da so bili verni poprečno starejši. A je bilo tudi mnogo mladine. Tako je bilo boljševikom tudi letos njih

božično veselje zagrenjeno. Posebno jih je črvičilo, ker so videli mladino od njih brezbožnih proslav hiteti h krščanskim ali narobe, in so vedeli, da se njih proslav udeležuje vsled pritiska, krščanskih pa iz notranjega verskega čuta in nagiba.

NAŠEMU dobrotniku: Bog povrni! — Rev. John A. Nageleisen, župnik najstarejše nemške cerkve (sv. Nikolaj) je kot zlatomašnik stopil v pokoj in se naselil v tamkajšnjem znanem "Leo House-u". Širši slovenski javnosti ni toliko znan, dasi se ga je starejša Ave Maria pogosto hvaležno spomnila. Pač pa ga naši njujorski in brooklynski ljudje tako dobro poznajo kot svoje lastne dušne pastirje. Pri sv. Nikolaju se je prav za prav njujorska slovenska župnija začela. Tam so Slovenci našli prvo zatočišče pod vodstvom lastnega narodnega duhovnika. In to po dobroti Rev. Johna Nageleisena. Od tam so začeli na svojo roko po modrih nasvetih in pobudi istega. On je bil tamkajšnji slovenski župniji in župnikom vseskozi izkušen svetovalec in očetovski prijatelj, ki je pomagal premagati marsikako krizo. Ave Maria, glasnik vseh vernih Slovencev, se čuti dolžno, da se mu ob priliki njegovega odhoda v pokoj najtopleje zahvali za vse, kar je storil za nas. Naj dolgo uživa svoj zasluženi pokoj. Njegov naslednik pri sv. Nikolaju je Rev. Ostermann, obenem profesor nemščine v nadškofijskem malem semenišču.

LUDENDORFFOVA oporoka. — Poročali smo že, da je ta apostol "germanskega paganizma" 20. dec. umrl v katoliški bolnišnici. Kot smo naknadno brali, je dal katoliškim usmiljenkam, ki so ga požrtvovalno negovale, lepo priznanje. Celo križ nad posteljo ga ni preveč bodel v oči. Sam Hitler, ki ga je obiskoval, je silil vanj, naj ga ukaže odstraniti. A tega ni storil. Da pa svojega prepričanja do zadnjega ni spremenil, priča njegova načelna oporoka, napisana malo pred smrtjo. V njej pravi, da umira sredi boja za novo germansko vero in zaklinja svoje pristaše, naj pod vodstvom njegove žene ta boj junaško nadaljujejo do zmage. Nazizem, ta največja revolucija v zgodovini Nemčije, pravi, bo rodil ustvarjajoč nacionalizem, ki bo osvobodil Nemčijo duhovnikov in Judov. Svoji ženi je še posebej pisal. Med drugim pravi: Umiram v nemški veri, ti pa glej, da boš na-

daljevala moje delo! Ta njegova načelnostna oporoka priča, da sta si bila z rajnim Hindenburgom kot vojaka pobratima, kot kristjana in človeka pa docela nasprotnega prepričanja. Hindenburg je živel in umrl kot globokoveren kristjan, Ludendorff pa kot zagrizen moderen nemški pogan.

VRAČUJE se jim. — Splošno znano je, da so bili Judje stebri ruskega boljševizma. Bili, pravim, kajti danes se to ne more več trditi. Stara boljševiška garda judovske krvi je v Rusiji z malimi izjemami že dogospodarila, vsaj na najvišjih mestih. Stalin jo je izplačal s svincem. Še o Litvinovu, ki se je zdel nenadomestljiv, se zadnje čase ničesar več ne čuje. Nekateri pravijo, da ima tudi on postati žrtev "čistke". Drugi pa pravijo, da mu je bilo radi zaslug in slovesa v ostalem svetu zaenkrat še milostno prizanešeno, a je jetnik v Stalinovi železni pesti. Temeljito se jim je vrnilo. Pa tudi za druge Jude Rusija ni več obljubljen dežela kot še nekaj let nazaj. Saj so jim boljševiki dovolili ustanoviti lastno judovsko državo v okviru Sovjetije z imenom Biro-Bidjan. Še pred dvema leti se je radi tega ruski poslanik v Ameriki javno pohvalil, da je Rusija edino varno zatočišče preganjanim Judom. Zdaj je pa isti uradno oznanil, ameriškim Judom, da v ruski judovski državi ni več mesta zanje, ker se je izkazala kot gnezdo špijonov v prilog Japonske. Morda je to res, morda le pretveza, da se jih boljševiki otresejo brez svinca.

ZA neoženjeno duhovščino. — Prominentni laiki anglikanske cerkve v Angliji so prišli v javnost s predlogom, naj bi se mladi anglikanski duhovniki za prvih pet let po "posvečenju" obvezali, da se ne bodo ženili. Pri nekaterih višjih cerkvenih krogih je ta predlog našel prijeten odmev. Katoliški krogi ugibljejo, kaj je prav za prav dalo povod za ta predlog. Večina meni, da ni pognal iz kakega verskega idealizma, ampak iz zgolj praktičnih potreb. Oženjena duhovščina s številno družino državo in davkoplačevalce stane velike vsote. Ta proračun bi na ta način radi znižali. Sicer je že zdaj četrtnina anglikanskih župnikov in polovica pomočnikov neoženjena. Iz vrst teh se jih vsako leto lepo število vrne v naročje katoliške cerkve. Ker niso vezani, študirajo za katoliške duhovnike.

Ako predlog o splošni obvezni neoženjenosti, čeprav le začasni, prodre, bo imela katoliška cerkev iz njih vrst še bogatejšo žetev. Saj je pri mnogih glavna ovira na poti k pravi materi Cerkvi žena in otroci oziroma skrb za časno ekzistenco radi njih, po spreobrnjenju.

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po 50c: A. Starich, Mrs. Pravnikar, F. Hochevar, A. Walter, Mrs. Starc, J. Ponikvar, A. Bradač, F. Lousin, Mrs. Kozelj, M. Princ. — Po \$1: Mr. Forjan, J. Pazel, T. Potokar, K. Misica, Mrs. Prpinc. — Po \$1.50: A. Krže, M. Swan, M. Novak, F. Pirman. — Po \$2: J. Androjna, G. Polajnar, F. Loushin. — Po 75c: V. Varko. — Po \$3: Mrs. Kness, družina Narobe. — Po \$5: M. Kovacich. — Po \$7.50: M. Reiterman.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po 50c: A. Starich, M. Mravinec, G. Meterc, M. Prostor, M. Ciuha, Mrs. Mestek, M. Češnovar, Mrs. Caserman, M. Kosmerl, J. Ponikvar, M. Cook, F. Bergant, P. Sekuta, I. Rezek. — Po \$1: M. Novak, Mrs. Leskovec, J. Sintic, J. Horvat, M. Poncar. — Po \$2: L. Nose. — Po 25c: J. Shustarich.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: R. Vidic, F. Skrbec, F. Nose, A. Fortuna, I. Setnikar, M. Jakse, S. Andolek, J. Lenarcic, A. Dourlajn, T. Košir. — Po \$1.50: J. Krolnik, A. Krolnik.

SVETE MAŠE — Po 1: F. Papesh, M. Papesh, Mr. in Mrs. Hochevar, F. Globokar, M. Kokal, M. Nemanich, A. Gliha, J. Hochevar, F. Gregorčič, Mrs. Mestek, Mrs. Perne, M. Novak, Mrs. Kriznik, F. Pirman, A. Polis, F. Bergant, M. Usnick, M. Perhne, L. Nose, A. Roitz, J. Shustarich, T. Sekuta, J. Horvat, J. Ogulin, I. Kokal, T. Gilbach. — Po 2: M. Stariha, Neimenovana, J. Udovich, M. Tkalčič, L. Hočevan, družina Narobe, M. Zelle, J. Kocjancic, M. Centa. — Po 3: J. Papesh druž. — Po 4: F. in A. Zokal, A. Hochevar, M. Laurich. — Po 5: Družina Asseg, Mrs. Lenarcich, I. Rezek. — Po 10: F. Kralj, plačali prijatelji.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za očitno mi izkazano pomoč.

Mary Medic.

Iskreno se zahvaljujem Bogu in božjemu služabniku Baragi za uslišanje. Imela sem velike prošnje, pa se mi natančno vse izpolnilo.

Agnes Poulin.

Dolžna sem javno zahvalo Mariji Pomagaj in svetniškemu Baragi za povrnitev ljubega zdravja meni sami in mojemu sinčku.

Frances Vovko.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

HART, MICH. — Piše George Horvat. — Pošiljam za nadaljnjo naročnino. List se mi prav dopade. Razveselil sem se, ko sem našel v zadnji številki nekaj iz katekizma, namreč dvanajst božjih lastnosti. Res je tako, kot je ona žena zapisala. Zelo lahko se take reči pozabijo, pa je škoda, da se pozabijo. Jaz sem z veseljem ponovil tiste reči. Moram priznati, da so mi bile že skoraj ušle iz spomina. Le še večkrat kaj takega!

JOHNSTOWN, PA. — Piše Antonija Požun. — Zdi se mi, da so božični prazniki komaj za nami, tako hitro teče čas. Še se spominjam, kako sem videla takrat verne ljudi v globoki pobožnosti okoli jaslic. Tudi mnogi "neverni Tomaži" so našli pot v cerkev. Zdaj je pa tu že druga velika doba cerkvenega leta. Postni čas nas spominja trpljenja Gospodovega in nas pripravlja na sveto veliko noč. To pričakovanje nam vliva v srce polno tolažbe in veselja zaupanja. Zavedamo se, da pride tudi za nas dan vstajenja s Kristusom. Kdo bi se samo na ta svet zanašal. Pride nesreča, depresija in kaj podobnega, pa nam vzame vse zaklade tega sveta. Kar storimo za čast božjo in za svoje duše, pa ostane nedotaknjeno za večnost. Zato je res veselje, ko naš list Ave Maria tako osvaja srca naših ljudi. Tako lepi članki prihajajo v njej izmed preprostih ljudi. Ko dobim novo številko v roke, ne vem, kje bi začela. Tako se mi godi kot tistemu kmetu, ki je imel same dobre otroke. Sosed ga je vprašal, kateri otrok mu je

najljubši. Mož je malo pomislil potem pa dejal: Vsi so mi najljubši. Tako tudi meni članki v našem listu. Pozdrav vsem naročnikom in veselo veliko noč!

SARTELL, MINN. — Piše Marija Petač. — Pošiljam dar za lučke. Moram biti prav iz srca hvaležna Mariji za očitvidno pomoč. Morala sem se pripravljati na skušnjo za državljanski papir, pa se mi je vse zdelo od sile težko. Nikamor naprej nisem prišla. Enindvajset vprašanj je bilo zame kar preveč. V stiski sem se obrnila k Mariji Pomagaj za pomoč. V resnici sem od takrat z lahkoto študirala in prav dobro prestala skušnjo. Le v vseh stiskah se zatekajmo k Mariji Pomagaj, ne bo zastonj naša prošnja.

SOUTH RANGE, MICH. — Piše Marija Prebelich. — Tudi jaz se želim pridružiti Vašim tako pridnim dopisnikom in sotrudnikom. Veseli me, da je toliko število takih, ki izražajo v listu ljubezen do katoliškega življenja in do tega lepega lista. Ne vem, kako bi mi bilo brez tega lista. Lepi spisi v Ave Mariji so nam zlasti tolažba v žalosti in olajšanje v bolezni. S posebnim užitkom sem brala članek P. Hugona o pogostnem obiskovanju svete maše. Res, nič ni bolj koristnega kot vsakdanja sveta maša, med katero premišljuješ trpljenje Kristusovo. Posebno še, če moreš tudi sveto obhajilo med mašo prejeti. Zato rečem tudi jaz: Kateri le morete vsak dan k sveti maši, nikar ne zanemarite te priložnosti. Blagor tistim, ki žive blizu cerkve!

See Emil A. Basener

2116 W. Cermak Rd.

Canal 2138

CHICAGO, ILL.

for

REAL ESTATE — FIRE INSURANCE

FRANK P. KOSMACH, Mgr.

Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road,

Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.
Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite

denar pri vsakem nakupu.

Naj bi se zdaj zavedali te srečne priložnosti, da jim pozneje ne bo žal. Tu pri nas smo vsaj za postni čas tako srečni, da bomo imeli po trikrat na teden sveto mašo v podružnični cerkvi. Zelo smo hvaležni duhovniku, ki nam je to naklonil. Čudimo se onim rojakom in rojakinjam, ki žive prav pri cerkvi, v kateri se morda celo več kot ena maša vsak dan opravlja, pa ne gredo. Naj si vzamejo k srcu te besede!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Anica Kraus. — Čas hitro beži, posebno pa še ta zima, ki je izredno mila. Ko bomo čitali četrto številko lista Ave Maria, bomo že pri koncu posta. Takrat bo že prav blizu velika noč. Velika noč je velikega pomena za vsakega kristjana. Vsakega mora ganiti velikonočna pesem pri zgodnji sveti maši: Jezus je od smrti vstal! Vsako krščansko srce se mora razveseliti ob misli na zmago Kristusovo. Kako lepo se pozdravljajo vzhodni kristjani na velikonočno jutro. Namesto da bi rekli: Dobro jutro Bog daj, rečejo: Jezus je vstal. In nagovorjeni tudi enako odgovarja: Jezus je vstal. Zares lep pozdrav za velikonočno jutro. O, da bi ta pozdrav še dolgo živel med vsemi kristjani. Zdaj naj pa še omenim, da se Cadet dekleta od društva sv. Jožefa, številka 169 KSKJ. prav pridno pripravljamo za igro "poslednji mož", ki bo dne 24. aprila. Že sedaj vabim občinstvo, da naj do zadnjega koticčka napolni dvorano. Zagotovo vem, da bo šel vsak zadovoljen domov.

KANSAS CITY, KANSAS. — Piše Katarina Majerle. — Tudi jaz bi rada stopila med Kramljače in kaj napisala, čeravno nič veselega ne vem. Kar mi je na srcu, je tole. Naj bi se vsi naročniki in bralci tega lista večkrat v svojih molitvah spominjali drugih naročnikov po naselbinah, ki so bolni in od starosti oslabei. Mi bi morali drug drugega velikokrat priporočati zlasti varstvu Marije Pomagaj v Lemontu, odkoder naš lep list prihaja. Naj bi jim Marija Pomagaj izprosila, da bi še nekaj časa preživeli pri svojih družinah, da bi se naše število ne zmanjševalo tako hitro. Ko sem te dni hodila okoli zavoljo naročnine, sem našla več bolnikov in bolnic, ki so že od začetka naročeni na ta list. Naj omenim sledeče: Marija Bende, Marija Drčar, Matija Švab, Jakob Poje, Margareta Sanjič in Jožef Slak. Te torej priporočam v molitev vsem naročnikom in vsem v Lemontu. Obenem se tu javno zahvalim vsem, ki so tako hitro kupili od mene Koledar in mnogi so še naročnino ponovili. Saj bi še pobirala naročnino, pa že-

lim, da bi imel tudi brat Antonin vsaj za dva tedna dela pri nas, kadar pride. Za tiste čase se pa le vsi pripravite. Pozdrav vsem!

HIBBING, MINN. — Piše Angela Mlakar. — Dolgo že nisem nič pisala. Vse gre na "rajžo", sem šla pa še jaz. Imela sem počitnice kar en cel mesec. Pa se nikar ne pohujšajte nad menoj, saj so bile to prve počitnice v 24 letih. Otroci so sedaj že vsi veliki, zakaj ne bi malo delali namesto mene? Čudili se boste, da sem šla pozimi na počitnice. Kaj hočete, saj si lahko mislite, kako bo človek hodil s farme poleti na oddih. No, vseeno sem dosti videla in se mi je vse dopadlo. Tam v Denverju je bilo kar gorko in nič snega. Počutila se pa nisem nič kaj dobro. Slabosti so me obhajale in kar vročina je pritiskala. Ni mi bilo do jedi in tudi hoditi se mi ni dalo. Ko sem pa dospela nazaj v St. Paul, sem bila zopet po starem. Več ljudi mi reče, naj dam veliko dopisov v list. Pa kako bom, ko nič ne znam prav zložiti? Pa je tudi težko vsem ljudem ustreči in se bojim, kaj bo, če ne bo kaj prav. Najbolj znam krave molsti in najboljše je menda, da kar pri tem ostanem. Preden pa končam, se zahvalim Mrs. Meglen za vso postrežbo. Jaz sem jo prvič videla, poprej sem jo samo po dopisih poznala. Od Denverja do Puebla je 118 milj. S karo sem bila tam v treh urah. Do Colorade sem imela prosto vožnjo, naprej pa ne. Zato je bilo treba kmalu nazaj. Vidite, take so bile moje počitnice. Videla sem pa tudi veliko katoliških cerkva po svetu in v Denverju ter Pueblu sem lahko bila vsak dan pri sveti maši. Tako sem skušala tudi na počitnicah skrbeti za dušo. Zdaj pa vsem lep pozdrav iz daljne Minnesote.

LEMONT, ILL. — Piše urednik.—Ta številka je nekam majhna. Zato je moralo izostati nekaj dopisov za Kramljanje. Pridejo v majski, ki bo precej večja, ako Bog da.

PRIPOROČA SE

ANTON JAKSE

Grocerija, sveže meso, domače suhe klobase. — Vse druge potrebščine za kuhinjo.

SOUTH CHICAGO, ILL.

10746 Buffalo Ave. -:- Tel. So. Chi. 5768